

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 21.12.2016
COM(2016) 819 final

2016/0412 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare

{ SWD(2016) 468 final }

{ SWD(2016) 469 final }

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXT

• Temeiurile și obiectivele propunerii

Activitățile infracționale vizează, în principal, obținerea unui câștig financiar. Eliminarea profitului obținut în urma săvârșirii de infracțiuni și asigurarea faptului că această activitate nu este profitabilă, reprezintă, prin urmare, un mecanism eficient de combatere a infracționalității. Prin confiscarea activelor generate de activitățile infracționale se previne și se combate infracționalitatea, inclusiv criminalitatea organizată, și se obțin resurse suplimentare care pot fi refolosite pentru activități de asigurare a respectării legii sau pentru alte inițiative de prevenire a infracționalității și de despăgubire a victimelor. De asemenea, înghețarea și confiscarea activelor constituie un instrument important pentru combaterea finanțării terorismului. Atacurile teroriste care au lovit Uniunea Europeană și alte părți ale lumii în 2015 și 2016 au adus în atenție necesitatea urgentă de a preveni și de a combate terorismul. Provocarea pe care o reprezintă întreruperea finanțării terorismului și legătura strânsă a acestuia cu rețelele de criminalitate organizată necesită luarea de acțiuni hotărâte, rapide și coerente pentru modernizarea legislației relevante și asigurarea punerii sale în aplicare, precum și o mai bună cooperare între statele membre și nu numai.

În Agenda europeană privind securitatea din 28 aprilie 2015¹ s-a subliniat necesitatea de a se adopta măsuri pentru a combate într-un mod mai eficace și mai cuprinzător finanțarea terorismului. Una dintre prioritățile identificate este anihilarea rețelelor de criminalitate organizată și a modalităților de finanțare a acestora. În acest context, Agenda europeană privind securitatea a acordat o importanță strategică și necesității de a îmbunătăți recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare.

Cercetări recente² estimează că piețele ilegale din Uniunea Europeană generează în jur de 110 miliarde EUR, adică aproximativ 1 % din PIB-ul UE în 2010. Cu toate acestea, deși statisticile existente sunt limitate, sumele care sunt în prezent recuperate din produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni în cadrul UE reprezintă doar o mică proporție: 98,9 % din profiturile care se estimează a fi obținute din săvârșirea de infracțiuni nu sunt confiscate și rămân la dispoziția infractorilor. Un regim funcțional de recuperare a activelor este o condiție necesară pentru ca proporția de active provenite din săvârșirea de infracțiuni care sunt confiscate să fie mai mare. Aceasta presupune și un cadru eficace pentru recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare. Deși există norme privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare la nivelul UE, acestea sunt fragmentate, neactualizate și prezintă lacune care pot fi exploatate de infractori. Importanța confiscării activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni a fost recunoscută de Uniunea Europeană. După concluziile Consiliului European de la Tampere, din 1999, au fost adoptate, între 2001

¹ COM(2015) 185 final. A se vedea, de asemenea, Comunicarea intitulată „Punerea în aplicare a Agendei europene privind securitatea pentru a combate terorismul și a deschide calea către o uniune a securității efectivă și autentică” [COM(2016) 230 final, p. 14].

² Europol, *Criminal asset recovery in the EU, Survey of Statistical Information 2010-2014, Key findings (Recuperarea în UE activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni - Analiza informațiilor statistice din perioada 2010-2014 - Principalele concluzii)*, p. 4; a se vedea, de asemenea, *Report of organised Crime Portfolio, 2015, From Illegal Markets to legitimate businesses: the portfolio of organised crime in Europe (Raport privind portofoliul criminalității organizate, 2015, De la piețe ilegale la afaceri legale)*, <http://www.ocportfolio.eu/>.

și 2006, patru instrumente legislative privind înghețarea și confiscarea, inclusiv două instrumente de recunoaștere reciprocă, toate fiind încă în vigoare (cel puțin parțial)³.

În paralel, s-au depus eforturi pentru a consolida identificarea și urmărirea produselor și a instrumentelor provenite din săvârșirea de infracțiuni. Decizia 2007/845/JAI a Consiliului⁴ prevede instituirea de birouri de recuperare a activelor în toate statele membre.

După intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, confiscarea a fost considerată o prioritate strategică la nivelul UE, ca un instrument eficient de combatere a criminalității organizate. Directiva 2014/42/UE stabilește norme minime comune privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană.

Atunci când s-a adoptat Directiva 2014/42/UE, Parlamentul European și Consiliul, în cadrul unei declarații comune, au invitat Comisia „să prezinte o propunere legislativă privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare cât mai rapid cu putință (...) având în vedere necesitatea de a institui un sistem cuprinzător de înghețare și de confiscare a produselor și a instrumentelor provenite din săvârșirea de infracțiuni în UE”⁵. Acest apel a fost reiterat în diferite ocazii în cadrul contactelor bilaterale și al reuniunilor la nivel de experți.

În această declarație comună, Parlamentul European și Consiliul au invitat, de asemenea, Comisia să analizeze fezabilitatea, oportunitatea și posibilele beneficii ale introducerii unor norme comune privind confiscarea care nu se bazează pe o condamnare, luând în considerare diferențele existente între tradițiile juridice și sistemele de drept ale statelor membre. Pentru a efectua această analiză, Comisia a organizat reuniuni la nivel de experți în septembrie și noiembrie 2016. Se preconizează ca analiza de fezabilitate să fie prezentată în 2017.

În comunicarea Comisiei din 2 februarie 2016 către Parlamentul European și Consiliu intitulată *Planul de acțiune pentru consolidarea combaterii finanțării terorismului*⁶, s-a subliniat necesitatea de a se asigura că infractorii care finanțează terorismul sunt privați de activele de proveniență ilegală. Comisia s-a angajat ca, până la sfârșitul anului 2016, să consolideze recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni. S-a subliniat faptul că „recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare este un element-cheie în cadrul de securitate”.

În octombrie 2016, Parlamentul European, într-un raport prezentat de deputata Laura Ferrara asupra luptei împotriva corupției, a solicitat Comisiei să prezinte o propunere privind consolidarea recunoașterii reciproce a ordinelor de înghețare și de confiscare⁷.

Prezenta inițiativă reprezintă un răspuns la deficiențele identificate în instrumentele actuale de recunoaștere reciprocă⁸ și la aceste solicitări. Propunerea de față se bazează pe legislația UE

³ A se vedea explicațiile privind cadrul juridic al UE.

⁴ Decizia 2007/845/JAI a Consiliului din 6 decembrie 2007 privind cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre în domeniul urmăririi și identificării produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracțiunile (JO L 332, 18.12.2007, p. 103).

⁵ Documentul 7329/1/14 REV 1 ADD 1 al Consiliului. În raportul său final din 11 iunie 2013, Comisia specială pentru crimă organizată din cadrul Parlamentului European a solicitat, de asemenea, introducerea în legislația europeană a unor prevederi privind aplicarea integrală a instrumentelor în vigoare de recunoaștere reciprocă și caracterul automat executoriu al ordinelor de confiscare, a se vedea <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2013-0245+0+DOC+XML+V0//RO>

⁶ COM(2016) 50 final, secțiunea 1.3.

⁷ Raportul Ferrara, adoptat de Comisia LIBE la 7 octombrie 2016.

în vigoare privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare și țină cont de faptul că statele membre au dezvoltat noi forme de înghețare și de confiscare a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni. Aceasta ia în considerare, de asemenea, evoluțiile de la nivelul UE, inclusiv de standardele minime privind ordinele de înghețare și de confiscare prevăzute în Directiva 2014/42/UE. În timp ce directiva îmbunătățește posibilitățile de la nivel național de înghețare și confiscare a activelor, propunerea vizează îmbunătățirea măsurilor transfrontaliere de executare a ordinelor de înghețare și de confiscare. Împreună, cele două instrumente ar trebui să contribuie la recuperarea eficace a activelor în Uniunea Europeană.

- **Coerența cu dispozițiile UE deja existente în domeniul de politică vizat**

Cadrul juridic actual al UE cuprinde cinci instrumente principale. În afară de Decizia 2007/845/JAI a Consiliului privind depistarea activelor, două dintre instrumente sunt de recunoaștere reciprocă și două sunt măsuri de armonizare. Ambele tipuri de instrumente sunt necesare pentru a avea un regim funcțional de recuperare a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni și se completează reciproc.

Instrumente de recunoaștere reciprocă:

Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor⁹ și **Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului** din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare¹⁰ vizează facilitarea recuperării activelor în cazurile transfrontaliere.

Ambele decizii-cadru se bazează pe principiul recunoașterii reciproce și funcționează într-un mod similar. În conformitate cu cele două instrumente, ordinele de înghețare sau de confiscare emise într-un stat membru trebuie să fie recunoscute și executate într-un alt stat membru. Ordinele sunt transmise împreună cu un certificat autorităților competente din statul de executare, care trebuie să le recunoască fără formalități suplimentare și să ia măsurile necesare în vederea executării acestora.

Recunoașterea reciprocă nu poate fi refuzată din cauza lipsei dublei incriminări în cazul unei liste de infracțiuni pasibile de pedeapsa cu închisoarea de cel puțin trei ani în statul emitent. În alte cazuri, recunoașterea poate fi refuzată dacă infracțiunea în legătură cu care s-a emis ordinul de înghețare sau de confiscare nu constituie o infracțiune în conformitate cu legislația statului de executare. Deciziile-cadru prevăd, pentru anumite situații, și alte motive de refuz. Aceste două decizii-cadru vor fi înlocuite cu un instrument unic – prezenta propunere de regulament.

Măsuri de armonizare:

Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea¹¹ impune tuturor statelor membre să instituie măsuri eficace pentru a permite confiscarea ordinară a instrumentelor și produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni, pentru toate infracțiunile pasibile de pedeapsa cu închisoarea de cel puțin un an. De asemenea, decizia-cadru a introdus dispoziții privind confiscarea extinsă. Cu toate acestea, nivelul de armonizare introdus prin

⁸ A se vedea secțiunea 4 din evaluarea impactului.

⁹ JO L 196 din 2.8.2003, p. 45. Trebuie remarcat faptul că, în ceea ce privește înghețarea în scopul protejării probelor, Decizia-cadru 2003/577/JAI este înlocuită de Directiva 2014/41/UE privind ordinul european de anchetă.

¹⁰ JO L 328 din 24.11.2006, p. 59.

¹¹ JO L 68 din 15.3.2005, p. 49.

acest instrument a fost foarte scăzut, neînălăturându-se diversitatea regimurilor juridice naționale în materie de confiscare.

Directiva 2014/42/UE din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană¹² trebuia să fie transpusă de statele membre până în octombrie 2016. Acesta înlocuiește anumite dispoziții din Decizia-cadru 2005/212/JAI a Consiliului. Întrucât Decizia-cadru 2005/212/JAI continuă să se aplice tuturor infracțiunilor pasibile de pedeapsa cu închisoarea de cel puțin un an, în ceea ce privește confiscarea ordinară, directiva nu ar putea acoperi decât așa-numitele euroinfracțiuni¹³.

Directiva 2014/42/UE stabilește norme minime pentru regimurile naționale de înghețare și confiscare, prevăzând confiscarea ordinară sau a valorii echivalente în cazul euroinfracțiunilor, inclusiv în cazul în care condamnarea s-a pronunțat în cadrul unei proceduri *in absentia*. Directiva prevede norme privind confiscarea extinsă, sub rezerva îndeplinirii anumitor condiții. Aceasta permite confiscarea și atunci când condamnarea nu este posibilă din cauza faptului că persoana suspectată sau acuzată este bolnavă sau se sustrage anchetei. De asemenea, directiva permite, pentru prima dată, confiscarea activelor deținute de terți. În fine, directiva introduce o serie de garanții procedurale¹⁴, cum ar fi dreptul de a fi informat cu privire la executarea unui ordin de înghețare și, cel puțin pe scurt, cu privire la motivul sau motivele care stau la baza acestuia; posibilitatea efectivă de a ataca ordinul de înghețare în fața unei instanțe; dreptul de a fi asistat de un avocat pe întreaga durată a procedurii de confiscare; posibilitatea efectivă de a invoca un titlu de proprietate sau alte drepturi reale; dreptul de a fi informat cu privire la motivele emiterii unui ordin de confiscare și de a le contesta în fața unei instanțe.

Rezumatul regulamentului propus

Conceptul de justiție europeană se bazează pe intensificarea cooperării judiciare atât în materie civilă, cât și în materie penală, prin intermediul principiului recunoașterii reciproce, potrivit căruia fiecare sistem juridic acceptă treptat faptul că hotărârile adoptate de sistemele juridice ale altor state membre sunt valide și că acestea ar trebui recunoscute fără formalități suplimentare.

Printr-un mecanism de recunoaștere reciprocă, un stat membru ar trebui să recunoască și să execute ordinele de înghețare sau de confiscare emise de alt stat membru fără formalități intermediare. Propunerea de regulament va include recunoașterea reciprocă a tuturor tipurilor de ordine de înghețare și de confiscare emise în cadrul procedurilor penale, inclusiv confiscarea extinsă, confiscarea de la terți și confiscarea care nu se bazează pe o condamnare¹⁵.

Prezenta propunere de regulament îmbunătățește cadrul juridic actual de recunoaștere reciprocă în mai multe moduri, după cum se explică în continuare.

¹² JO L 127 din 29.4.2014, p. 39.

¹³ În conformitate cu articolul 83 din TFUE, euroinfracțiunile sunt infracțiuni de o gravitate deosebită, de dimensiune transfrontalieră, ce rezultă din natura sau impactul acestor infracțiuni ori din nevoia specială de a le combate pornind de la o bază comună. Acestea sunt următoarele: terorismul, traficul de persoane și exploatarea sexuală a femeilor și a copiilor, traficul ilicit de droguri, traficul ilicit de arme, spălarea banilor, corupția, contrafacerea mijloacelor de plată, criminalitatea informatică și criminalitatea organizată. Întrucât Directiva 2014/42/UE are ca temei juridic articolul 83 alineatul (1) din TFUE, domeniul său de aplicare este limitat la euroinfracțiuni și nu cuprinde alte infracțiuni care generează profituri.

¹⁴ A se vedea articolul 8.

¹⁵ Pentru mai multe detalii privind domeniul de aplicare, a se vedea secțiunea 5.1 și explicația privind articolul 1.

- Un instrument juridic direct aplicabil
Regulamentul propus, odată adoptat, va fi direct aplicabil în statele membre. Aceasta va conferi claritate și va elimina problemele legate de transpunerea în sistemele naționale. Experiența a demonstrat că, până în prezent, nu toate statele membre au transpus deciziile-cadru privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare.
- Domeniu de aplicare extins în comparație cu actualele instrumente de recunoaștere reciprocă
Pe lângă tipurile de confiscare deja reglementate de deciziile-cadru existente (confiscarea ordinară și confiscarea extinsă, în cazul acesteia din urmă existând o marjă largă de apreciere pentru a refuza recunoașterea), propunerea de regulament va acoperi confiscarea de la terți și confiscarea care nu se bazează pe o condamnare; de asemenea, nu se mai prevede o marjă largă de apreciere pentru a refuza recunoașterea în cazul confiscării extinse.
- Domeniu de aplicare extins în comparație cu Directiva 2014/42/UE
Propunerea de regulament se va referi la recunoașterea reciprocă a tuturor tipurilor de ordine de înghețare și de confiscare care intră sub incidența directivei, precum și la ordinele de confiscare care nu se bazează pe o condamnare, dar sunt emise în cadrul procedurilor penale în caz de: deces al persoanei, imunitate, prescriere, neidentificare a autorului infracțiunii sau în alte cazuri în care o instanță penală poate confisca un activ în lipsa unei condamnări, dovedind că acest activ provine din săvârșirea unei infracțiuni. Instanța trebuie să stabilească existența unui avantaj care a fost obținut din comiterea unei infracțiuni. Pentru a fi incluse în domeniul de aplicare al regulamentului, aceste tipuri de ordine de confiscare trebuie emise în cadrul unei proceduri penale și, prin urmare, statul emitent va trebui să respecte toate garanțiile aplicabile unor astfel de proceduri¹⁶.
- Termene clare pentru pronunțarea ordinelor de înghețare și de confiscare
În timp ce înghețarea ca măsură asigurătorie trebuie să aibă loc urgent și necesită termene scurte pentru recunoaștere și executare, în cazul ordinelor de confiscare, recunoașterea și executarea pot avea loc într-o perioadă de timp mai îndelungată. Cu toate acestea, pentru a se asigura eficacitatea procedurilor transfrontaliere, trebuie prevăzute termene și pentru ordinele de confiscare.
- Existența unui singur instrument de recunoaștere reciprocă atât a ordinelor de înghețare, cât și a celor de confiscare care conține norme și termene direct aplicabile va asigura faptul că ordinele sunt recunoscute și executate fără întârziere în cadrul Uniunii.
- Un model standard de certificat și de formular
Se va asigura existența unui mecanism rapid și eficient și prin prevederea unui certificat standardizat de recunoaștere reciprocă a ordinelor de confiscare și a unui formular standard pentru ordinele de înghețare, anexate la propunere. Acestea conțin toate informațiile relevante referitoare la ordine, ceea ce va permite autorității de executare să identifice cu precizie bunul vizat și va facilita recunoașterea și executarea măsurii luate în străinătate de către autoritățile naționale competente.

¹⁶

A se vedea secțiunea 3, Drepturi fundamentale.

Formularul standard pentru ordinele de înghețare va simplifica în cea mai mare măsură procedura de recunoaștere reciprocă a ordinelor de înghețare, deoarece acesta nu va fi însoțit de un alt ordin de înghețare național. Procedura de recunoaștere și cea de executare a ordinelor de înghețare și de confiscare sunt reglementate separat în propunere, pentru a simplifica aplicarea directă de către autoritățile naționale competente.

- Comunicarea dintre autoritățile competente

Importanța comunicării dintre autoritățile competente, pentru a permite recunoașterea și executarea rapidă și fără dificultăți a ordinelor de înghețare și de confiscare, a fost subliniată în întregul text al propunerii.

- Drepturile victimelor

Dreptul victimei la despăgubiri sau la restituire a fost luat în considerare în mod corespunzător în propunere. Se asigură faptul că, în cazurile în care statul emitent confiscă bunuri, dreptul victimei la despăgubiri sau la restituire are prioritate față de interesul statului de executare și de cel al statului emitent.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temeiul juridic**

Temeiul juridic pentru sprijinirea acțiunilor în domeniul recunoașterii reciproce a ordinelor de înghețare și de confiscare a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni este articolul 82 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în conformitate cu care cooperarea judiciară în materie penală în cadrul Uniunii se întemeiază pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare.

Se pot adopta măsuri în conformitate cu procedura legislativă ordinară pentru a institui norme și proceduri care să asigure recunoașterea, în întreaga Uniune, a tuturor categoriilor de hotărâri judecătorești și de decizii judiciare și pentru a facilita cooperarea dintre autoritățile judiciare sau echivalente ale statelor membre în procedurile penale și de executare a hotărârilor.

- **Alegerea instrumentului**

În temeiul articolului 82 alineatul (1) din TFUE, legiuitorul UE are posibilitatea de a adopta regulamente și directive.

Având în vedere că propunerea se referă la procedurile transfrontaliere, care necesită norme uniforme, nu este necesar să se lase o marjă de apreciere statelor membre în vederea transpunerii acestor norme. Un regulament este direct aplicabil, oferă claritate și o mai mare securitate juridică, evitând problemele întâmpinate la transpunerea deciziilor-cadru privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare. Din aceste motive, se consideră că forma cea mai potrivită pentru acest instrument de recunoaștere reciprocă este un regulament.

- **Subsidiaritatea și proporționalitatea**

În conformitate cu articolul 5 alineatul (3) din TUE, Uniunea acționează doar în cazul în care acțiunea propusă nu poate fi realizată în mod satisfăcător de către statele membre. Articolul 67 din TFUE prevede că Uniunea oferă cetățenilor un nivel înalt de securitate prin prevenirea criminalității și prin combaterea acestui fenomen. Activele infractorilor sunt adesea investite în mai multe țări. Această dimensiune transfrontalieră justifică o acțiune la nivel european.

Deși este posibil ca anchetele penale și cele vizând activele să aibă loc în mai multe țări, urmărirea penală și activitățile judiciare care conduc la confiscare se desfășoară în mod normal într-un singur stat membru și, prin urmare, procedurile de confiscare rămân, în esență, naționale. Cu toate acestea, dimensiunea transfrontalieră a acestora este evidentă în ceea ce privește executarea ordinelor în alte state membre. Astfel, recuperarea activelor necesită o cooperare eficientă între statele membre. Cea mai eficientă modalitate de a asigura cooperarea transfrontalieră este cea bazată pe principiul recunoașterii reciproce. Recunoașterea reciprocă respectă principiul subsidiarității întrucât are ca scop recunoașterea reciprocă a hotărârilor și nu poate fi realizată de către statele membre acționând individual.

Propunerea nu acoperă toate formele existente de ordine de confiscare (cum ar fi ordinele civile și administrative) și se limitează la ordinele de confiscare emise în cadrul procedurilor penale. Aceasta nu depășește nivelul minim necesar pentru realizarea la nivel european a obiectivului declarat și ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestui obiectiv.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Evaluări *ex post*/verificări ale adecvării legislației existente**

Rapoartele privind transpunerea Deciziei-cadru 2003/577/JAI¹⁷ și a Deciziei-cadru 2006/783/JAI¹⁸ au fost adoptate în 2008 și 2010. În aceste rapoarte s-a concluzionat că, la momentul publicării, nivelul de transpunere a acestor decizii-cadru în sistemele juridice naționale ale statelor membre nu era satisfăcător. Evaluarea impactului din 2012 care însoțea propunerea Comisiei privind Directiva 2014/42/UE¹⁹ a conchis că este necesar un instrument juridic pentru a îmbunătăți recunoașterea reciprocă în acest domeniu, și anume că există o problemă fundamentală legată de domeniul de aplicare al măsurilor existente, și că se justifică adoptarea unui nou instrument de recunoaștere reciprocă.

În 2013 s-a efectuat un studiu de drept comparat privind punerea în aplicare a recunoașterii reciproce a ordinelor de înghețare și de confiscare în UE²⁰ și concluzia acestuia a fost că ar putea fi avut în vedere un instrument coerent de recunoaștere reciprocă. În plus, în ultimii ani au fost organizate mai multe reuniuni la nivel de experți și conferințe pe tema recunoașterii reciproce a ordinelor de înghețare și de confiscare, în special privind confiscarea care nu se bazează pe o condamnare.

Având în vedere datele existente, nu s-a efectuat o evaluare *ex post* a instrumentelor de recunoaștere reciprocă existente.

- **Consultări cu părțile interesate**

Toate părțile interesate relevante au fost consultate. Întrucât acest subiect ține de competența unui număr relativ limitat de experți, s-a efectuat o consultare specifică a acestora, și nu o

¹⁷ Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu din 22.12.2008 [COM(2008) 885 final – nepublicat în Jurnalul Oficial].

¹⁸ Raportul Comisiei către Parlamentul European și Consiliu din 23.8.2010 [COM(2010) 428 final – nepublicat în Jurnalul Oficial].

¹⁹ Document de lucru al serviciilor Comisiei, Document de însoțire a Propunerii de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind înghețarea și confiscarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni în Uniunea Europeană, SWD(2012) 31 final.

²⁰ Studiu efectuat de către DBB în noiembrie 2013, *Comparative Law Study of the implementation of mutual recognition of orders to freeze and confiscate criminal assets in the EU* (Studiu de drept comparat privind punerea în aplicare a recunoașterii reciproce a ordinelor de înghețare și de confiscare a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni în UE).

consultare publică, care ar fi avut o valoare adăugată foarte limitată din cauza complexității subiectului. S-au organizat reuniuni la nivel de experți și conferințe pentru a se discuta acest subiect.

În general, există un consens larg cu privire la necesitatea de a îmbunătăți recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare prin intermediul unui nou instrument legislativ. S-a subliniat în mod repetat eficacitatea foarte importantă a confiscării în lupta împotriva criminalității organizate și a terorismului și s-a recunoscut faptul că există o necesitate sporită de a exista o mai bună cooperare transfrontalieră în cadrul UE și la nivel internațional.

Experții și-au exprimat în repetate rânduri nemulțumirea cu privire la faptul că, în situații transfrontaliere, confiscarea este subutilizată. Aceștia au subliniat faptul că sistemul actual nu funcționează și că deciziile-cadru privind recunoașterea reciprocă nu sunt utilizate. Ca exemplu, s-a menționat că sumele obținute din traficul de droguri, investite de traficanții de droguri în mai multe state membre, nu au putut fi confiscate din cauza lipsei de cooperare transfrontalieră la nivel judiciar.

Și statele membre recunosc necesitatea de a îmbunătăți recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare prin intermediul unui nou instrument legislativ.

- **Evaluarea impactului**

S-a efectuat²¹ o evaluare a impactului care vine în sprijinul prezentei propuneri, în legătură cu care Comitetul de analiză a reglementării a emis un aviz pozitiv cu rezerve²². În urma acestui aviz, evaluarea impactului a fost modificată pentru a explica mai bine contextul politic al acestei inițiative și imperativul politic de a acționa în acest moment. Au fost introduse trimiteri mai sistematice la strategiile de politică relevante. Secțiunea privind structura problemei a fost revizuită pentru a se clarifica importanța diferitelor probleme și pentru a ilustra mai bine faptul că deficiențele cadrului juridic actual sunt cauzate în principal de limitările sale. S-a clarificat interacțiunea dintre despăgubirile acordate victimelor sau restituirile efectuate în favoarea acestora și alte aspecte. Scenariul de referință a fost detaliat mai mult pentru a reflecta în mod realist tendințele actuale în ceea ce privește utilizarea ordinelor de înghețare și de confiscare. Raportul clarifică diferențele dintre diferitele opțiuni (de exemplu, în ceea ce privește domeniul de aplicare) și modul în care acestea se suprapun sau sunt incluse una în alta (de exemplu, raționalizarea procedurilor și simplificarea certificatelor). Au fost adăugate în raport și opțiunile care au fost respinse, iar acesta a fost modificat pentru a preciza mai bine impactul diferitelor opțiuni. Discuțiile purtate în cadrul reuniunii experților din 17 noiembrie 2016 și concluziile desprinse cu această ocazie au fost integrate în raport și, în general, opiniile părților interesate au fost prezentate într-un mod mai sistematic în cuprinsul raportului. În cele din urmă, a fost adăugată o opțiune preferată, pe baza analizei comparative a opțiunilor și a impactului acestora, a concluziilor reuniunii experților din 17 noiembrie 2016 și a fezabilității politice a diferitelor opțiuni²³.

Au fost luate în considerare patru opțiuni de politică principale: menținerea statu-quoului (opțiunea 1), o opțiune legislativă cu caracter neobligatoriu (opțiunea 2) și două opțiuni de politică de reglementare (opțiunile 3 și 4). Menținerea statu-quoului ar însemna să nu se

²¹ http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

²² http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/ia_carried_out/cia_2016_en.htm

²³ În anexa 1 la evaluarea impactului se descrie în detaliu modul în care observațiile Comitetului de analiză a reglementării au fost luate în considerare în versiunea modificată a evaluării impactului.

întreprindă nicio acțiune la nivelul UE, iar celelalte trei opțiuni de politică alternative ar îmbunătăți, într-o măsură diferită, capacitatea de a pune sub sechestru și de a confiscă produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni la nivel transfrontalier. Opțiunea 2 (acțiune non-legislativă/instrument juridic neobligatoriu) ar sprijini recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare, de exemplu prin organizarea de cursuri de formare, diseminarea de bune practici și promovarea utilizării instrumentelor internaționale de încurajare a sechestrării și confiscării transfrontaliere. Cu toate acestea, impactul preconizat al acestei opțiuni ar fi destul de scăzut și unele state membre ale UE ar continua să nu dea curs anumitor solicitări din partea altor state membre. Opțiunile 3 și 4 (acțiune legislativă minimă și maximă) ar introduce obligația de a recunoaște și de a executa o serie de ordine de înghețare și de confiscare a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni. Opțiunea 3 ar presupune recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare care sunt prevăzute în Directiva 2014/42/UE. Opțiunea 4 prevede două subopțiuni: opțiunea 4a ar acoperi toate tipurile de ordine de înghețare și de confiscare emise în contextul procedurilor penale, inclusiv confiscarea care nu se bazează pe o condamnare. Opțiunea 4b ar impune recunoașterea tuturor ordinelor de confiscare, inclusiv a celor emise în procedurile civile și administrative atunci când se demonstrează că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni.

Statele membre sprijină o opțiune de politică ce implică noi norme legislative (opțiunile 3, 4a sau 4b). Există totuși diferențe între pozițiile statelor membre cu privire la tipul de măsuri care ar trebui să fie prevăzute. Opțiunea 3 nu ar pune probleme speciale statelor membre, dar nu ar fi considerată suficientă de către acele state membre care au mai multe forme de confiscare extinsă.

Parlamentul European este în favoarea unei propuneri legislative de consolidare a recunoașterii reciproce a ordinelor de înghețare și de confiscare.

Opțiunea preferată de Comisie este un instrument de recunoaștere reciprocă, cu un domeniu de aplicare extins și cu dispoziții îmbunătățite care să asigure o mai bună circulație a ordinelor de înghețare și de confiscare emise în cadrul unei proceduri penale în Uniunea Europeană (opțiunea 4a). Această opțiune oferă o soluție majorității problemelor identificate și este, de asemenea, justificată din punct de vedere juridic. De asemenea, aceasta pare să fie mai ușor acceptată de statele membre decât un instrument care ar include confiscarea administrativă și civilă. Totodată, această opțiune respectă principiul proporționalității deoarece are un domeniu de aplicare limitat și nu depășește pragul minim necesar pentru atingerea obiectivelor stabilite la nivel european.

Impactul economic și social al opțiunii preferate se preconizează să fie, în general, pozitiv. Cerința de a recunoaște o gamă mai largă de ordine de înghețare și de confiscare ar trebui să sporească valoarea activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni care sunt înghețate și confiscate transfrontalier. Prin urmare, aceasta ar trebui să ducă în cele din urmă la reducerea profiturilor obținute din criminalitatea organizată, infractorii nemaiputând să reinvestească profiturile pentru a finanța în continuare criminalitatea. Creșterea probabilității de confiscare are și un efect de descurajare a infracționalității și ar trebui să ducă la o reducere a pierderilor de venituri pe care le înregistrează statele membre. Impactul social ar fi în general pozitiv, întrucât activele provenite din săvârșirea de infracțiuni care sunt confiscate pot fi restituite victimelor de la care au fost furate sau pot fi reutilizate în scopuri publice sau sociale.

Cerința de a recunoaște și de a executa o gamă mai largă de ordine de înghețare și de confiscare va duce la o creștere limitată a costurilor suportate de autoritățile de asigurare a respectării legii și de autoritățile judiciare. Cu toate acestea, costurile menționate ar trebui să fie mai mult decât compensate prin sporirea capacității de a recupera și, după caz, de a reutiliza produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni.

Întreprinderile, IMM-urile și microîntreprinderile nu vor fi afectate în mod direct de această propunere. Confiscarea activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni face totuși mai dificilă funcționarea întreprinderilor, astfel încât, pe termen lung, instrumentul propus ar trebui să ajute întreprinderile cu activitate economică legitimă prin reducerea concurenței reprezentate de operatorii ilegali.

- **Drepturi fundamentale**

Măsurile de înghețare și confiscare pot interfera cu drepturile fundamentale protejate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (carta) și de Convenția europeană a drepturilor omului (CEDO).

În special în ceea ce privește confiscarea care nu se bazează pe o condamnare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat, în repetate rânduri, că, în cazul în care sunt respectate garanții procedurale eficiente, confiscarea care nu se bazează pe o condamnare, inclusiv formele civile și administrative ale acesteia, precum și confiscarea extinsă sunt în concordanță cu articolul 6 din CEDO și cu articolul 1 din Protocolul nr. 1.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în sensul că mecanismul de inversare a sarcinii probei în ceea ce privește caracterul licit al activelor nu încalcă drepturile fundamentale în măsura în care acesta a fost aplicat în cazuri concrete și în condițiile existenței unor garanții adecvate care să permită persoanei afectate să conteste aceste prezumții relative.

Propunerea de regulament include unele garanții importante: trebuie să se respecte principiul proporționalității, sunt prevăzute motive de refuz întemeiate pe nerespectarea principiului *ne bis in idem* și norme privind derularea procedurii *in absentia*. În plus, trebuie să se respecte drepturile terților de bună credință, se prevede obligația de a informa părțile interesate cu privire la executarea unui ordin de înghețare, inclusiv cu privire la motivele acestei decizii și căile de atac disponibile, și există obligația ca statele membre să prevadă căi de atac în statul de executare.

În plus, articolul 8 din Directiva 2014/42/UE include o listă a garanțiilor care trebuie să fie asigurate de statele membre pentru ordinele care intră în domeniul de aplicare al directivei.

În cele din urmă, sunt aplicabile toate garanțiile procedurale de drept penal. Printre acestea se numără, în special, dreptul la un proces echitabil, consacrat la articolul 6 din CEDO și la articolele 47 și 48 din cartă, precum și legislația relevantă la nivelul UE privind drepturile procedurale în cadrul procedurilor penale: Directiva 2010/64/UE privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale, Directiva 2012/13/UE privind dreptul la informare cu privire la drepturi și la acuzațiile aduse, precum și la dreptul de a avea acces la dosarul cauzei, Directiva 2013/48/UE privind dreptul persoanelor arestate sau deținute de a primi consiliere de la un avocat și de a comunica cu rudele, Directiva 2016/343 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la propriul proces, Directiva 2016/800 privind garanțiile procedurale în cazul copiilor și Directiva 2016/1919 privind asistența judiciară pentru persoanele suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale și pentru persoanele căutate în cadrul procedurii privind mandatul european de arestare.

Măsurile din prezenta propunere sunt compatibile cu cerințele în materie de drepturi fundamentale dacă sunt aplicate cu respectarea principiului proporționalității și sunt însoțite de garanțiile procedurale descrise anterior.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Propunerea legislativă de regulament nu are un impact asupra bugetului UE. Unul dintre obiectivele generale este de a depozita infractorii de profiturile obținute în mod ilicit. Propunerea este concepută astfel încât să se asigure despăgubirea victimelor și sporirea veniturilor bugetelor de la nivel național și de la nivelul UE. De asemenea, aceasta are drept obiectiv reducerea costurilor colective generate de fraude și a altor costuri sociale. În cele din urmă, prezenta propunere ar trebui să aibă consecințe pozitive asupra economiilor naționale și a economiei europene.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare**

Regulamentul este direct aplicabil în UE. Acesta va fi aplicat direct de către practicieni, astfel încât ordinele emise de alte state membre vor trebui să fie executate ca și cele interne, fără a fi nevoie să se modifice sistemul juridic intern și modul de lucru.

Regulamentul va face obiectul unei evaluări, Comisia prezentând un raport la cinci ani de la data aplicării acestuia.

- **Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii**

Capitolul I: Obiect, definiții și domeniu de aplicare

Articolul 1 – Obiect

Prezenta propunere de regulament prevede că un stat membru recunoaște și execută ordinele de înghețare și de confiscare emise în cadrul unei proceduri penale. Propunerea se aplică tuturor ordinelor de confiscare dispuse de o instanță în cadrul unei proceduri inițiate ca urmare a săvârșirii unei sau mai multor infracțiuni și tuturor ordinelor de înghețare emise în vederea unei eventuale confiscări ulterioare. Astfel, regulamentul se aplică tuturor tipurilor de ordine care intră sub incidența Directivei 2014/42/UE, precum și altor tipuri de ordine emise în lipsa unei condamnări definitive în cadrul procedurilor penale. Prezentul regulament nu se aplică ordinelor de înghețare și de confiscare emise în cadrul unei proceduri civile sau administrative.

Prezentul regulament se aplică tuturor infracțiunilor, nelimitându-se la infracțiunile deosebit de grave cu o dimensiune transfrontalieră, așa-numitele „euroinfracțiuni” (spre deosebire de Directiva 2014/42/UE, care are ca temei juridic articolul 83 din TFUE), întrucât articolul 82 din TFUE (care este temeiul juridic al prezentei propuneri) nu impune o astfel de limitare pentru recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești în materie penală. Prin urmare, propunerea se referă la recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare legate de infracțiunile reglementate de Directiva 2014/42/UE, precum și a ordinelor legate de alte infracțiuni, care nu sunt reglementate de această directivă.

Articolul 2 – Definiții

Articolul 2 conține definiția mai multor concepte utilizate în propunere.

Se definesc noțiunile de ordin de confiscare, ordin de înghețare, bun, produs, instrument, stat emitent, stat de executare, autoritate emitentă și autoritate de executare.

Un ordin de confiscare înseamnă o pedeapsă sau o măsură definitivă dispusă de o instanță în cadrul unei proceduri inițiate ca urmare a săvârșirii unei sau mai multor infracțiuni, având ca rezultat privarea definitivă de bunul respectiv. Un ordin de înghețare este o hotărâre judecătorească sau o decizie validată de o autoritate judiciară și pronunțată pentru a preveni în

mod provizoriu distrugerea, transformarea, deplasarea, transferul sau înstrăinarea bunurilor în vederea unei eventuale confiscări ulterioare.

Definiția autorității emitente diferă în cazul ordinelor de înghețare și a ordinelor de confiscare. Pentru a ține seama de diferitele sisteme naționale, s-a urmat aceeași abordare ca în Directiva 2014/41/UE în ceea ce privește definiția autorității emitente pentru ordinele de înghețare. În cazurile în care autoritatea emitentă competentă nu este un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror, ordinul de înghețare trebuie să fie validat de un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror înainte de a fi transmis.

Definiția autorității emitente și cea a autorității de executare trebuie citite împreună cu articolul 27, care prevede că statele membre sunt obligate să notifice Comisiei aceste autorități competente.

Articolul 3 – Infrațiuni

Lista infracțiunilor în cazul cărora recunoașterea și executarea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare nu pot fi refuzate motivându-se cerința dublei incriminări este identică cu lista cuprinsă în alte instrumente de recunoaștere reciprocă, cu o singură excepție, și anume: litera (y) din listă reflectă existența unor standarde minime comune de combatere a fraudei și a falsificării mijloacelor de plată, altele decât numerarul (Decizia-cadru 2001/413/JAI).

Cerința dublei incriminări nu poate fi invocată în cazul unei liste de infracțiuni pasibile de pedeapsa cu închisoarea de cel puțin trei ani în statul emitent. În cazul unor infracțiuni neincluse în această listă, recunoașterea poate fi refuzată dacă infracțiunea la care se referă ordinul de înghețare sau de confiscare nu constituie o infracțiune în conformitate cu legislația statului de executare.

Capitolul II - Transmiterea, recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare

Articolele 4-7 - Transmiterea ordinelor de confiscare

Aceste articole prevăd un mecanism de transmitere a ordinelor de confiscare. Propunerea asigură o transmitere directă a unui ordin de confiscare între autoritățile naționale competente, dar permite și posibilitatea de a obține asistență din partea autorităților centrale. Se clarifică normele privind identificarea autorității de executare competente și privind posibilitatea de a transmite ordinul de confiscare mai multor state membre.

În principiu, un ordin de confiscare poate fi transmis numai unui singur stat de executare în parte. Cu toate acestea, articolul 5 prevede unele excepții. În cazul în care bunurile care fac obiectul ordinului se găsesc în state de executare diferite sau executarea implică acțiuni care trebuie întreprinse în mai multe state de executare, autoritatea emitentă poate transmite ordinul mai multor state de executare. De asemenea, autoritatea emitentă poate transmite ordinul referitor la o sumă de bani mai multor state de executare dacă bunul în cauză nu a făcut obiectul unei măsuri de înghețare sau dacă valoarea bunurilor care pot fi recuperate în statul emitent și în orice stat de executare în parte nu pare să fie suficientă pentru a recupera suma totală prevăzută în ordin.

Transmiterea ordinului de confiscare de către statul emitent nu limitează competența statului de executare de a executa ordinul. Se prevăd și norme prin care se asigură că executarea ordinului nu va depăși suma maximă specificată în ordin.

Ordinul de confiscare trebuie însoțit de un certificat standard anexat la prezenta propunere. Certificatul trebuie tradus într-una din limbile oficiale ale statului de executare.

Articolul 8 – Recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare

Autoritatea de executare trebuie să recunoască ordinul de confiscare fără formalități suplimentare și să ia măsurile necesare pentru executarea acestuia, în același mod în care ar proceda în cazul unui ordin de confiscare emis de o autoritate din același stat, cu excepția cazului în care se invocă unul din motivele de refuz sau de amânare. Se prevăd norme detaliate privind posibilitatea de a confisca alte tipuri de bunuri decât cele specificate în ordinul de confiscare.

Articolul 9 – Motive de nerecunoaștere și de neexecutare a ordinelor de confiscare

Articolul 9 prevede o listă exhaustivă a motivelor de nerecunoaștere și de neexecutare a ordinelor de confiscare pe care le poate invoca autoritatea de executare. Lista diferă semnificativ de lista cuprinsă în decizia-cadru din 2006. Unele motive de refuz rămân același, de exemplu, motivul bazat pe principiul *ne bis in idem* sau cel întemeiat pe o imunitate sau un privilegiu. Cu toate acestea, motivele de refuz legate de tipul de ordin de confiscare (de exemplu, confiscarea extinsă) nu au fost incluse în propunere, extinzându-se și consolidându-se astfel în mod considerabil cadrul de recunoaștere reciprocă.

În ceea ce privește motivul de refuz întemeiat pe dreptul de a fi prezent la proces, acesta nu se aplică decât proceselor în urma cărora se emite un ordin de confiscare legat de o condamnare definitivă, și nu procedurilor care au condus la un ordin de confiscare care nu se bazează pe o condamnare.

Articolul 10 – Termene pentru recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare

Acest articol stabilește termenele pentru recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare, ceea ce reprezintă o valoare adăugată în comparație cu decizia-cadru din 2006 care nu prevedea niciun astfel de termen. Față de înghețare, care trebuie să se desfășoare într-un interval de timp foarte scurt, confiscarea poate avea loc într-o perioadă de timp mai îndelungată. Cu toate acestea, experiența acumulată în urma aplicării deciziei-cadru din 2006 a arătat că trebuie stabilite termene clare pentru a se asigura eficacitatea procedurilor transfrontaliere.

Prezenta propunere prevede termene diferite pentru decizia de recunoaștere și pentru executarea ordinului de confiscare. Mai întâi, autoritatea de executare trebuie să ia decizia de recunoaștere și executare a ordinului de confiscare cât mai curând posibil, și nu mai târziu de 30 de zile de la primirea ordinului de confiscare. Ulterior, autoritatea de executare trebuie să efectueze confiscarea fără întârziere și în termen de cel mult 30 zile de la pronunțarea deciziei de recunoaștere și executare a ordinului de confiscare.

În anumite cazuri în care autoritatea de executare nu poate să respecte termenele, aceasta trebuie să informeze fără întârziere autoritatea emitentă.

Articolul 11 – Amânarea executării ordinelor de confiscare

Acest articol prevede o formulare standard prezentă în instrumentele de recunoaștere reciprocă, privind posibilitatea de a amâna recunoașterea sau executarea ordinului de confiscare. Autoritatea de executare poate amâna executarea ordinului de confiscare în cazul în care există riscul ca executarea să afecteze o anchetă penală în curs sau ca suma totală să depășească suma specificată în ordin ori în cazurile în care au fost introduse căi de atac în conformitate cu articolul 33.

Articolul 12 – Imposibilitatea de a executa un ordin de confiscare

Pot apărea situații în care autoritatea de executare nu poate să execute ordinul de confiscare. În astfel de cazuri, autoritatea de executare trebuie să notifice fără întârziere autoritatea emitentă. În cazul în care este posibil, ordinul se execută confiscându-se alte bunuri.

Capitolul III - Transmiterea, recunoașterea și executarea ordinelor de înghețare

Articolul 13 - Condițiile de emitere și transmitere a unui ordin de înghețare

Acest articol stabilește condițiile de emitere și transmitere a unui ordin de înghețare astfel încât să se asigure respectarea principiului proporționalității. Astfel, propunerea este aliniată la articolul 6 din Directiva 2014/41/UE, asigurându-se că aceleași condiții se aplică înghețării de probe și înghețării în scopul confiscării ulterioare. Autoritatea de executare trebuie să execute ordinul în termenul stabilit la articolul 19, însă, în cazul în care are motive să creadă că aceste condiții nu au fost îndeplinite, aceasta poate consulta autoritatea emitentă după ce ordinul respectiv a fost recunoscut și executat.

Articolul 14 – Transmiterea ordinelor de înghețare

Un ordin de înghețare se transmite direct între autoritățile naționale competente, însă se poate solicita, de asemenea, asistență din partea autorităților centrale. Sunt clarificate normele privind identificarea autorității de executare competente. Ordinul de înghețare trebuie însoțit de o cerere de executare a ordinului de confiscare sau trebuie să conțină o mențiune potrivit căreia bunurile rămân în statul de executare în așteptarea unei cereri de confiscare, fiind necesar să se indice data estimativă a unei astfel de cereri. Autoritatea emitentă trebuie, de asemenea, să informeze autoritatea de executare dacă are cunoștință de existența unor părți interesate, în special a unor terți de bună-credință, care sunt afectate de ordinul de înghețare.

Articolul 15 – Transmiterea unui ordin de înghețare către unul sau mai multe state de executare

În principiu, un ordin de înghețare poate fi transmis numai unui singur stat membru în parte. Acest articol stabilește normele privind posibilitatea de a transmite ordinul de înghețare mai multor state membre. Aceste norme sunt foarte asemănătoare cu normele privind transmiterea ordinului de confiscare.

În cazul în care bunurile care fac obiectul ordinului se găsesc în state de executare diferite sau executarea implică acțiuni care trebuie întreprinse în mai multe state de executare, autoritatea emitentă poate transmite ordinul mai multor state de executare. De asemenea, autoritatea emitentă poate transmite ordinul referitor la o sumă de bani mai multor state de executare dacă valoarea bunurilor care pot face obiectul înghețării în statul emitent și în orice stat de executare în parte nu pare să fie suficientă pentru a recupera suma totală prevăzută în ordin.

Articolul 16 – Formularul ordinului de înghețare

Propunerea prevede o procedură simplificată, întrucât pune la dispoziție un formular standard pentru emiterea unui ordin de înghețare. În consecință, formularul nu este un „certificat” care însoțește o decizie separată. Aceasta reprezintă o măsură de simplificare a procedurii de recunoaștere reciprocă față de Decizia-cadru din 2003 privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare, care impunea ca certificatul să fie anexat la ordinul de înghețare național. În schimb, propunerea include, în anexa B, un formular standard pentru ordinul de înghețare, pe care autoritatea emitentă trebuie să îl completeze, să îl semneze certificându-i conținutul ca fiind exact și corect și să îl traducă într-o limbă oficială a statului de executare. Această abordare este similară cu cea adoptată în Directiva 2014/41/UE.

Articolul 17 – Recunoașterea și executarea ordinelor de înghețare

Autoritatea de executare trebuie să recunoască un ordin de înghețare fără formalități suplimentare și să ia măsurile necesare pentru executarea acestuia, cu excepția cazului în care invocă unul din motivele de refuz sau de amânare a recunoașterii și executării.

Articolul 18 – Motive de nerecunoaștere și de neexecutare a ordinelor de înghețare

Motivele de refuz sunt similare motivelor de refuz privind ordinele de confiscare, cu unele excepții în mod evident neaplicabile.

Articolul 19 – Termene pentru recunoașterea și executarea ordinelor de înghețare

Înghețarea ca măsură asigurătorie trebuie să aibă loc urgent și necesită termene scurte pentru recunoaștere și executare. Din acest motiv prezenta propunere de regulament prevede termene clare, ceea ce reprezintă o îmbunătățire majoră în comparație cu decizia-cadru din 2003 care nu stabilea astfel de termene clare.

Se prevăd trei termene diferite, în mod separat, pentru luarea deciziei de recunoaștere, executarea ordinului de înghețare și trimiterea unui raport către autoritatea emitentă. Termenele prevăzute sunt scurte, pentru a se asigura că statul de executare va recunoaște și va executa ordinul și va comunica rapid rezultatul autorității emitente, cu aceeași celeritate și cu același grad de prioritate ca pentru un caz intern similar. În plus, autoritatea de executare trebuie să țină seama pe deplin de cerințele specifice menționate în ordinul de înghețare, cum ar fi necesitatea înghețării imediate sau o dată specifică pentru înghețare.

Mai întâi, autoritatea de executare trebuie să ia decizia de recunoaștere și executare a ordinului de înghețare cât mai curând posibil, și nu mai târziu de 24 de ore de la primirea ordinului de înghețare.

Ulterior, autoritatea de executare trebuie să efectueze înghețarea fără întârziere și în termen de cel mult 24 de ore de la pronunțarea deciziei de recunoaștere și executare a ordinului de înghețare și trebuie să o comunice fără întârziere autorității emitente.

În cazul în care autoritatea de executare invocă un motiv de refuz sau de amânare, aceste termene stricte nu pot fi menținute, prin urmare, în astfel de cazuri, propunerea clarifică faptul că autoritatea de executare trebuie să acționeze fără întârziere.

În plus față de aceste termene, la articolul 25 se prevede un termen de 3 zile în care autoritatea de executare trebuie să informeze autoritatea emitentă cu privire la măsurile luate.

Articolul 20 – Amânarea executării ordinelor de înghețare

Acest articol prevede o formulare standard prezentă în instrumentele de recunoaștere reciprocă, privind posibilitatea de a amâna recunoașterea sau executarea ordinului de înghețare. Statul de executare poate amâna executarea unui ordin de înghețare dacă există riscul ca executarea să afecteze o anchetă penală în curs, dacă bunul face deja obiectul unui ordin de înghețare sau dacă bunul face deja obiectul unui ordin de înghețare emis în cadrul altei proceduri penale în statul de executare. Autoritatea de executare trebuie să trimită imediat autorității emitente un raport cu privire la amânarea ordinului de înghețare și de îndată ce motivul amânării încetează să existe, autoritatea de executare trebuie să execute imediat ordinul și să informeze autoritatea emitentă în acest sens.

Articolul 21 – Obligația de a informa partea interesată

După executarea ordinului de înghețare, autoritatea de executare trebuie să notifice decizia persoanei împotriva căreia a fost emis ordinul de înghețare și oricărei părți interesate, ținând seama în mod corespunzător de normele privind confidențialitatea prevăzute la articolul 22.

Astfel, persoanele afectate pot introduce o cale de atac, fără a pune în pericol măsura de înghețare.

Articolul 22 – Confidențialitate

Majoritatea ordinelor de înghețare conțin informații care trebuie protejate pentru a nu se afecta derularea anchetei. Acest articol se inspiră din articolul 19 din Directiva 2014/41/UE privind ordinul european de anchetă și prevede obligația autorității emitente și a autorității de executare de a păstra confidențialitatea anchetei. Autoritatea de executare trebuie să informeze fără întârziere autoritatea emitentă în cazul în care nu poate respecta cerința de confidențialitate.

Articolul 23 – Durata ordinelor de înghețare

În principiu, bunul ar trebui să facă obiectul înghețării până când statul emitent adoptă o hotărâre definitivă privind confiscarea bunurilor sau scoaterea lor de sub acest regim. Totuși, în unele cazuri înghețarea ar putea să nu mai fie justificată sau durata înghețării ar putea fi considerată excesivă. Acest articol prevede posibilitatea ca, în urma unor consultări derulate între cele două autorități implicate, perioada în care bunurile vor face obiectul înghețării să fie limitată. Nu există un termen absolut, întrucât durata anchetei și a procesului ar putea justifica o perioadă lungă de înghețare. În cazul în care autoritatea emitentă nu oferă motive pentru neacceptarea limitării propuse de autoritatea de executare în termen de 6 săptămâni, autoritatea de executare poate ridica ordinul de înghețare.

Articolul 24 – Imposibilitatea de a executa un ordin de înghețare

Autoritatea de executare trebuie să notifice fără întârziere autorității emitente dacă nu poate să execute ordinul de înghețare din cauza faptului că bunul a fost deja confiscat, a dispărut, a fost distrus, nu poate fi găsit la locul indicat sau locul în care se situează bunul nu a fost indicat într-un mod suficient de precis.

Articolul 25 – Prezentarea unui raport

Acest articol stabilește un termen de 3 zile în care autoritatea de executare trebuie să prezinte un raport cu privire la măsurile luate și la rezultatele obținute în urma executării ordinului de înghețare.

Capitolul IV - Dispoziții generale

Acest capitol prevede norme generale pentru recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare.

Articolul 26 – Legislația care reglementează executarea

Statul de executare este competent să adopte și să aplice măsuri pe teritoriul său în urma recunoașterii unui ordin de înghețare sau de confiscare. Legea statului de executare se aplică în ceea ce privește executarea deciziei, inclusiv în ceea ce privește normele privind garanțiile în cazul în care în statul de executare se adoptă decizii cu privire la ordinul de înghețare sau de confiscare.

Un ordin de înghețare sau de confiscare emis împotriva unei persoane juridice trebuie executat chiar dacă statul de executare nu recunoaște principiul răspunderii penale a persoanelor juridice.

Statul de executare nu poate să aplice măsuri alternative la înghețare și confiscare, cu excepția celor prevăzute la articolul 8 din propunere, decât dacă statul emitent este de acord cu aceste măsuri alternative.

Articolul 27 – Notificarea autorităților competente

Statele membre trebuie să notifice Comisiei autoritățile emitente și autoritățile de executare competente în conformitate cu definiția de la articolul 2 punctele (8) și (9). În plus, statele membre pot desemna una sau mai multe autorități centrale responsabile cu transmiterea și primirea pe cale administrativă. Comisia se va asigura că aceste informații vor fi puse la dispoziția tuturor statelor membre și a Consiliului.

Articolul 28 – Comunicare

Acest articol se referă la comunicarea dintre autoritățile competente pe parcursul procedurii de recunoaștere reciprocă. Există o obligație generală în sarcina autorităților competente de a se consulta reciproc, dacă este necesar, pe parcursul procedurii de recunoaștere reciprocă, în plus față de obligațiile specifice stabilite la alte articole ale propunerii.

Articolul 29 – Ordine multiple

Dacă împotriva aceleiași persoane sunt emise două sau mai multe ordine referitoare la o sumă de bani și nu există mijloace suficiente pentru a permite executarea tuturor ordinelor sau dacă un anumit bun face obiectul mai multor ordine, statul de executare trebuie să decidă ordinele care se execută, ținând cont în mod corespunzător de circumstanțe, în special de interesul victimelor, de prezența activelor înghețate, de data la care au fost emise și transmise ordinele respective și, dacă este relevant, de gravitatea infracțiunii aferente și de locul în care s-a săvârșit aceasta.

Articolul 30 – Încetarea executării

Autoritatea emitentă informează imediat autoritatea de executare cu privire la orice decizie sau măsură în urma căreia ordinul nu mai este executoriu sau trebuie retras din statul de executare din orice alt motiv.

Articolul 31 – Gestionarea și înstrăinarea bunurilor înghețate și confiscate

Statul de executare gestionează bunurile înghețate sau confiscate, înainte de transferarea lor definitivă, cu scopul de a preveni deprecierea valorii acestora.

În continuare, acest articol clarifică normele privind dreptul de a dispune de bunurile confiscate. Dreptul victimei la despăgubire sau la restituire a fost luat în considerare în mod corespunzător în acest articol deoarece se asigură faptul că dreptul victimei la despăgubire sau restituire are prioritate față de interesul statelor. În primul rând, se prevede că suma care corespundea hotărârii de despăgubire sau de restituire revine statului emitent pentru a se despăgubi victima sau a se proceda la o restituire în favoarea acesteia. În al doilea rând, în cazul în care în statul emitent se desfășoară o procedură de despăgubire a victimei sau de restituire în favoarea acesteia, statul de executare trebuie să se abțină de la înstrăinarea bunurilor confiscate până când autoritățile de executare nu i se comunică hotărârea pronunțată în respectiva procedură. Aceasta este o noutate majoră în cadrul juridic al UE, întrucât niciuna dintre cele două decizii-cadru nu conține dispoziții privind victimele. Prin dispozițiile nou introduse se asigură faptul că victimele nu își pierd drepturile în cazurile în care activele se află într-un alt stat membru, însă nu se instituie un drept nou pentru victime în cazul în care acest drept nu există în dreptul intern.

Cu excepția cazului în care s-a convenit altfel și ținându-se seama de necesitatea de a oferi asistență pentru recuperarea creanțelor fiscale în conformitate cu Directiva 2010/24/UE, se aplică următoarele norme, inspirate o normă de echitate între statele membre, astfel cum se prevede în Decizia-cadru 2006/783/JAI: în cazul în care ordinul de confiscare vizează active cu o valoare mai mică de 10 000 EUR, suma îi revine statului de executare. Peste această sumă, 50 % din valoarea bunurilor confiscate este transferată în statul emitent în numerar sau

este transferat bunul în întregime, în natură, cu consimțământul statului de executare. Dacă nu este posibilă aplicarea acestor norme, se poate dispune de bun în alt mod, în conformitate cu legislația statului de executare.

Articolul 32 – Costuri

Costurile trebuie să fie suportate de statul de executare în momentul în care acestea apar pe teritoriul statului respectiv și de către statul emitent în toate celelalte cazuri. În situația în care statul de executare a trebuit să suporte costuri ridicate sau excepționale, acesta poate propune statului emitent să suporte costurile în comun.

Articolul 33 – Căile de atac în statul de executare împotriva recunoașterii și executării

La acest articol se prevede o cale de atac care poate fi exercitată în statul de executare împotriva recunoașterii și executării unui ordin de înghețare sau confiscare. Orice parte interesată, inclusiv un terț de bună-credință, poate exercita o cale de atac în fața unei instanțe judecătorești din statul de executare pentru a-și apăra drepturile în conformitate cu legislația acelui stat. Această acțiune poate avea efect suspensiv în temeiul legislației statului de executare. Cu toate acestea, nu se pot contesta în fața unei instanțe a statului de executare temeiurile de fond care au condus la emiterea ordinului de confiscare în materie penală.

Articolul 34 – Rambursări

Statul emitent este obligat să ramburseze sumele de bani plătite cu titlu de despăgubiri oricărei părți ca urmare a executării unui ordin, cu excepția cazului în care, din cauza exclusivă a acțiunilor statului de executare, acesta din urmă răspunde pentru sumele respective.

Articolul 35 – Statistică

Acest articol se referă la obligația statelor membre de a culege periodic date de la autoritățile relevante și de a realiza statistici cuprinzătoare privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare. Datele statistice colectate vor fi trimise Comisiei în fiecare an. Întrucât în prezent nu există date cuprinzătoare privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare, această obligație este necesară pentru a permite o evaluare completă privind funcționarea mecanismului prevăzut în prezentul regulament.

Capitolul V – Dispoziții finale

Articolul 36 – Modificarea certificatului și a formularului

Certificatul și formularul standard prevăzute în anexele I și II la prezenta propunere ar trebui să fie instrumente utile de simplificare și de accelerare, în cea mai mare măsură posibilă, a recunoașterii reciproce și a executării ordinelor de înghețare și de confiscare. Din acest motiv, este necesar ca în viitor să se poată găsi soluții cât mai repede posibil la eventualele probleme identificate în ceea ce privește conținutul certificatului și al formularului. Modificarea acestor două anexe prin intermediul unei proceduri legislative integrale și complexe nu corespunde acestei cerințe. Prin urmare, articolul 37 prevede o procedură mai rapidă și mai flexibilă de modificare, prin acte delegate.

Articolul 37 – Exercițarea delegării

Acest articol stabilește condițiile în care Comisia are competența de a adopta acte delegate pentru a se efectua eventualele modificări necesare ale certificatului și formularului anexate la propunere. Acesta stabilește o procedură standard pentru adoptarea unor asemenea acte delegate.

Articolul 38 – Clauză de revizuire

Comisia va înainta Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentei propuneri de regulament după cinci ani de la intrarea în vigoare a acestuia.

Articolul 39 – Înlocuire

Prezentul regulament va înlocui Decizia-cadru 2003/577/JAI și Decizia-cadru 2006/783/JAI în cazul statelor membre care au obligații în temeiul acestuia. Decizia-cadru 2003/577/JAI și Decizia-cadru 2006/783/JAI vor continua să se aplice în acele state membre care nu au obligații în temeiul prezentului regulament.

Articolul 40 – Intrarea în vigoare și aplicarea

Propunerea de regulament va intra în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Regulamentul se va aplica după șase luni de la data intrării sale în vigoare, cu excepția articolului 27, care se aplică de la data intrării în vigoare a regulamentului.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (1) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ parlamentelor naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Uniunea Europeană și-a stabilit obiectivul de a menține și de a dezvolta un spațiu de libertate, securitate și justiție.
- (2) Cooperarea judiciară în materie penală în cadrul Uniunii se bazează pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare, care este perceput în general ca o piatră de temelie a cooperării judiciare în materie penală în cadrul Uniunii începând cu Consiliul European de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999.
- (3) Înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sunt printre cele mai eficace metode de combatere a criminalității. Uniunea Europeană se angajează să asigure un proces mai eficace de identificare, confiscare și reutilizare a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni²⁴.
- (4) Având în vedere că infracționalitatea are adesea caracter transnațional, este esențială o cooperare transfrontalieră eficace pentru sechestrarea și confiscarea instrumentelor folosite la săvârșirea de infracțiuni și a produselor provenite din aceste activități.
- (5) Cadrul legislativ actual al Uniunii în legătură cu recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare este alcătuit din Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor²⁵ și Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare²⁶.
- (6) Rapoartele Comisiei privind punerea în aplicare a Deciziilor-cadru 2003/577/JAI și 2006/783/JAI arată că regimul în vigoare în ceea ce privește recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare nu este pe deplin eficace. Instrumentele actuale

²⁴ „Programul de la Stockholm – o Europă deschisă și sigură în serviciul cetățenilor și pentru protecția acestora”, JO C 115, 4.5.2010, p. 1.

²⁵ JO L 196, 2.8.2003, p. 45.

²⁶ JO L 328, 21.11.2006, p. 59.

nu au fost transpuse și aplicate în mod uniform în statele membre, ceea ce duce la un grad insuficient de recunoaștere reciprocă.

- (7) Cadrul juridic al Uniunii privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare nu a ținut pasul cu ultimele evoluții legislative la nivelul Uniunii și la nivel național. În special, Directiva 2014/42/UE²⁷ stabilește norme minime comune privind înghețarea și confiscarea bunurilor. Aceste norme minime comune se referă la confiscarea instrumentelor folosite la săvârșirea de infracțiuni și a produselor provenite din aceste activități, inclusiv în caz de boală sau de sustragere a persoanei suspectate sau acuzate, în cazul în care au fost inițiate proceduri penale cu privire la o infracțiune, la confiscarea extinsă și la confiscarea aplicată terților. Aceste norme minime comune privesc și înghețarea bunurilor în vederea unei eventuale confiscări ulterioare. Tipurile de confiscare și de înghețare reglementate de Directiva 2014/42/UE ar trebui, de asemenea, să intre sub incidența cadrului juridic privind recunoașterea reciprocă.
- (8) Cu ocazia adoptării Directivei 2014/42/UE, Parlamentul European și Consiliul au afirmat că buna funcționare a recunoașterii reciproce a ordinelor de înghețare și de confiscare este legată în mod intrinsec de existența în Uniunea Europeană a unui sistem eficace de înghețare și de confiscare. Având în vedere necesitatea de a institui un sistem cuprinzător de înghețare și confiscare a instrumentelor folosite la săvârșirea de infracțiuni și a produselor provenite din aceste activități, Parlamentul European și Consiliul au invitat Comisia să prezinte o propunere legislativă privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare.
- (9) În Agenda europeană privind securitatea²⁸, Comisia a considerat că existența unor instrumente transfrontaliere eficace reprezintă baza unei cooperări judiciare în materie penală și că recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare este un element-cheie al cadrului de securitate. Comisia a reamintit și necesitatea de a îmbunătăți recunoașterea reciprocă a ordinelor de înghețare și de confiscare.
- (10) În comunicarea sa către Parlamentul European și Consiliu intitulată *Planul de acțiune pentru consolidarea combaterii finanțării terorismului*²⁹, Comisia a subliniat necesitatea de a se asigura că infractorii care finanțează terorismul sunt privați de activele obținute. Pentru a submina activitățile de criminalitate organizată care finanțează terorismul, este imperativ ca infractorii respectivi să fie privați de produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni. În acest scop, este necesar să se asigure că toate tipurile de ordine de înghețare și de confiscare sunt executate în cea mai mare măsură posibilă în Uniune, prin aplicarea principiului recunoașterii reciproce.
- (11) Pentru a se asigura eficacitatea recunoașterii reciproce a ordinelor de înghețare și de confiscare, normele privind recunoașterea și executarea acestor ordine ar trebui să fie prevăzute într-un act juridic al Uniunii obligatoriu din punct de vedere juridic și direct aplicabil.
- (12) Este important să se faciliteze recunoașterea reciprocă și executarea ordinelor de înghețare și de confiscare a bunurilor prin stabilirea unor norme care să instituie în

²⁷ Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană (JO L 127, 29.4.2014, p. 39).

²⁸ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, *Agenda europeană privind securitatea*, COM(2015) 185 final.

²⁹ COM(2016) 50 final.

sarcina unui stat membru obligația de a recunoaște și de a executa pe teritoriul său ordinele de confiscare și de înghețare emise de un alt stat membru în cadrul procedurilor penale.

- (13) Prezentul regulament ar trebui să se aplice tuturor ordinelor de confiscare dispuse de o instanță în cadrul unei proceduri inițiate ca urmare a săvârșirii uneia sau mai multor infracțiuni, precum și tuturor ordinelor de înghețare emise în vederea unei eventuale confiscări ulterioare. Astfel, regulamentul ar trebui să se aplice tuturor tipurilor de ordine care intră sub incidența Directivei 2014/42/UE, precum și altor tipuri de ordine emise în lipsa unei condamnări definitive în cadrul procedurilor penale. Prezentul regulament nu ar trebui să se aplice ordinelor de înghețare și de confiscare emise în cadrul unei proceduri civile sau administrative.
- (14) Prezentul regulament ar trebui să vizeze ordinele de confiscare și de înghețare care au legătură cu infracțiunile prevăzute în Directiva 2014/42/UE, precum și cu alte infracțiuni. Prin urmare, nu ar trebui ca infracțiunile să fie limitate la domeniul criminalității deosebit de grave cu o dimensiune transfrontalieră, întrucât articolul 82 din TFUE nu impune o astfel de limitare în ceea ce privește măsurile de stabilire a unor norme și proceduri care să asigure recunoașterea reciprocă a hotărârilor în materie penală.
- (15) Cooperarea între statele membre, întemeiată pe principiul recunoașterii reciproce și al executării imediate a hotărârilor judecătorești, se bazează pe încrederea că hotărârile care urmează să fie recunoscute și executate sunt întotdeauna pronunțate cu respectarea principiilor legalității, subsidiarității și proporționalității. Cooperarea presupune, de asemenea, menținerea drepturilor acordate părților sau terților de bună-credință.
- (16) Prezentul regulament nu poate avea drept efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt consfințite la articolul 6 din TUE.
- (17) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („carta”) și în Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („CEDO”). Prezentul regulament ar trebui aplicat în conformitate cu drepturile și principiile menționate.
- (18) Prezentul regulament ar trebui pus în aplicare ținând cont de Directivele 2010/64/UE³⁰, 2012/13/UE³¹, 2013/48/UE³², 2016/343³³, 2016/800³⁴ și

³⁰ Directiva 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale (JO L 280, 26.10.2010, p. 1).

³¹ Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale (JO L 142, 1.6.2012, p. 1).

³² Directiva 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate (JO L 294, 6.11.2013, p. 1).

³³ Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO L 65, 11.3.2016, p. 1).

2016/1919 ale Parlamentului European și ale Consiliului³⁵, care se referă la drepturile procesuale în procedurile penale.

- (19) Normele privind transmiterea, recunoașterea și executarea ordinelor de înghețare și de confiscare ar trebui să asigure eficiența procesului de recuperare a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni, garantându-se, în același timp, respectarea drepturilor fundamentale.
- (20) În acest scop, ordinele de înghețare și de confiscare ar trebui transmise direct de către autoritatea emitentă autorității de executare sau, dacă este cazul, unei autorități centrale.
- (21) Un ordin de confiscare ar trebui transmis împreună cu un model standard de certificat.
- (22) Autoritatea de executare ar trebui să recunoască un ordin de confiscare fără formalități suplimentare și să ia măsurile necesare pentru executarea acestuia. Luarea deciziei privind recunoașterea și executarea ordinului de confiscare și executarea concretă a măsurii de confiscare ar trebui să se desfășoare cu aceeași celeritate și cu același grad de prioritate ca într-o cauză internă similară. Ar trebui stabilite termene pentru a se asigura luarea unei decizii privind ordinul de confiscare și executarea acestuia în mod rapid și eficace.
- (23) Având în vedere caracterul urgent al înghețării și natura sa provizorie, un ordin de înghețare ar trebui emis folosind un formular standard. Autoritatea emitentă ar trebui să verifice dacă emiterea ordinului de înghețare este necesară și proporțională în scopul de a preveni, în mod provizoriu, distrugerea, transformarea, deplasarea, transferul sau înstrăinarea bunurilor. Pentru a alinia condițiile de emitere a ordinelor de înghețare în cazuri interne la cele transfrontaliere, ordinul de înghețare ar trebui să fie emis în temeiul prezentului regulament numai în cazul în care ar fi putut fi dispus într-o cauză internă similară.
- (24) Autoritatea de executare ar trebui să recunoască un ordin de înghețare fără formalități suplimentare și să ia imediat măsurile necesare pentru executarea acestuia. Luarea deciziei privind recunoașterea și executarea ordinului de înghețare și executarea concretă a măsurii de înghețare ar trebui să se desfășoare cu aceeași celeritate și cu același grad de prioritate ca într-o cauză internă similară. Ar trebui stabilite termene pentru a se asigura luarea unei decizii privind ordinul de înghețare și executarea acestuia în mod rapid și eficace.
- (25) În executarea unui ordin de înghețare, autoritatea emitentă și autoritatea de executare ar trebui să țină seama în mod corespunzător de confidențialitatea anchetei. În special, autoritatea de executare ar trebui să garanteze confidențialitatea faptelor și a elementelor de fond ale ordinului de înghețare.
- (26) Recunoașterea și executarea unui ordin de înghețare nu ar trebui refuzate din alte motive decât cele prevăzute în prezentul regulament. În special, ar trebui să fie posibil ca autoritatea de executare să nu recunoască și să nu execute un ordin de confiscare

³⁴ Directiva (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale (JO L 132, 21.5.2016, p. 1).

³⁵ Directiva (UE) 2016/1919 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2016 privind asistența juridică gratuită pentru persoanele suspectate și persoanele acuzate în cadrul procedurilor penale și pentru persoanele căutate în cadrul procedurilor privind mandatul european de arestare (JO L 297, 4.11.2016, p. 1).

doar invocând principiul *ne bis in idem*, drepturile oricărei părți interesate sau dreptul de a fi prezent la proces.

- (27) Înainte de a decide să aplice un motiv de nerecunoaștere și de neexecutare, autoritatea de executare ar trebui să se consulte cu autoritatea emitentă, pentru a obține informații suplimentare necesare.
- (28) Ar trebui să fie posibil ca autoritatea de executare să amâne executarea unui ordin de confiscare sau de înghețare, în special în cazul în care executarea acestuia riscă să afecteze o anchetă penală în curs. De îndată ce motivul amânării încetează să existe, autoritatea de executare ar trebui să ia măsurile necesare pentru executarea ordinului.
- (29) Autoritatea emitentă ar trebui să fie notificată fără întârziere cu privire la imposibilitatea de a executa un ordin. Această imposibilitate ar putea fi cauzată de faptul că bunul a fost deja confiscat, a dispărut, nu poate fi găsit la locul indicat de către autoritatea emitentă sau locul în care se situează bunul nu a fost indicat într-un mod suficient de precis.
- (30) Executarea unui ordin de confiscare sau de înghețare ar trebui să fie reglementată de legislația statului de executare, iar autoritățile acestuia ar trebui să fie singurele competente să decidă cu privire la procedura de executare.
- (31) O aplicare practică corectă a prezentului regulament presupune o comunicare strânsă între autoritățile naționale competente în cauză, în special în cazul executării concomitente în mai multe state membre a unui ordin de confiscare. Autoritățile naționale competente ar trebui, prin urmare, să se consulte ori de câte ori este necesar.
- (32) Drepturile victimelor la despăgubiri sau la restituire nu ar trebui să fie afectate în cazurile transfrontaliere. Normele privind înstrăinarea bunurilor confiscate ar trebui să acorde prioritate despăgubirii victimelor și restituirii bunurilor în favoarea acestora. Statele membre ar trebui să ia în considerare, de asemenea, obligațiile care le revin privind oferirea de asistență pentru recuperarea creanțelor fiscale din alte state membre, în conformitate cu Directiva 2010/24/UE³⁶.
- (33) Statele membre nu ar trebui să poată pretinde unul altuia rambursarea costurilor care decurg din aplicarea prezentului regulament. Cu toate acestea, în cazul în care statul de executare a trebuit să suporte costuri ridicate sau excepționale, autoritatea emitentă ar trebui să ia în considerare propunerea autorității de executare ca acestea să fie suportate în comun.
- (34) Orice parte interesată, în special terții de bună-credință, ar trebui să dispună de căi de atac împotriva recunoașterii și executării unui ordin de înghețare sau de confiscare pentru a-și apăra drepturile, inclusiv de posibilitatea efectivă de a ataca ordinul în fața unei instanțe sau de a invoca un drept de proprietate sau alte drepturi reale în conformitate cu Directiva 2014/42/UE. Acțiunea ar trebui să fie introdusă în fața unei instanțe judecătorești din statul de executare.
- (35) Pentru a modifica certificatul și formularul care figurează în anexele I și II la prezentul regulament, ar trebui să fie delegată Comisiei competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Este extrem de important ca, pe durata lucrărilor pregătitoare pentru actele delegate, Comisia să desfășoare consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când

³⁶ Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte măsuri (JO L 84, 31.3.2010, p. 1).

pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure transmiterea simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.

- (36) Întrucât obiectivul prezentului regulament, și anume recunoașterea reciprocă și executarea ordinelor de înghețare și de confiscare, nu poate fi realizat de către statele membre, ci, având în vedere amploarea și efectele sale, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.
- (37) Dispozițiile privind înghețarea probelor din Decizia-cadru 2003/577/JAI au fost deja înlocuite de Directiva 2014/41/UE³⁷. Dispozițiile privind înghețarea în scopul confiscării ulterioare de bunuri care sunt prevăzute în Decizia-cadru 2003/577/JAI ar trebui înlocuite de prezentul regulament între statele membre care au obligații în temeiul acestuia. Dispozițiile privind înghețarea probelor în scopul confiscării ulterioare ar trebui să fie aliniate. Prezentul regulament ar trebui să înlocuiască și Decizia-cadru 2006/783/JAI între statele membre care au obligații în temeiul acestuia.
- (38) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, *[Regatul Unit/Irlanda și-a notificat dorința de a participa la adoptarea și aplicarea prezentului regulament]* sau *[fără a aduce atingere articolului 4 din protocol, Regatul Unit/Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament și, prin urmare, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale]*.
- (39) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are, prin urmare, obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

OBIECT, DEFINIȚII ȘI DOMENIU DE APLICARE

Articolul 1

Obiect

1. Prezentul regulament stabilește normele în temeiul cărora un stat membru recunoaște și execută pe teritoriul său un ordin de înghețare sau de confiscare emis de un alt stat membru în cadrul unei proceduri penale.

³⁷

Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală (JO L 130, 1.5.2014, p. 1).

2. Prezentul regulament nu are ca efect modificarea obligației de a respecta drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale, astfel cum sunt consfințite la articolul 6 din TUE.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

- (1) „ordin de confiscare” înseamnă o pedeapsă sau o măsură definitivă dispusă de o instanță în cadrul unei proceduri inițiate ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni, având ca rezultat privarea definitivă a unei persoane fizice sau juridice de bunul respectiv;
- (2) „ordin de înghețare” înseamnă o decizie judiciară emisă sau validată de o autoritate menționată la punctul (8) în ceea ce privește un ordin de înghețare din statul emitent pentru a preveni, în mod provizoriu, distrugerea, transformarea, deplasarea, transferul sau înstrăinarea unui bun în vederea unei eventuale confiscări ulterioare;
- (3) „bun” înseamnă orice bun, indiferent de natura acestuia, corporal sau necorporal, mobil sau imobil, precum și documentele sau instrumentele juridice care atestă un titlu sau un drept asupra unui astfel de bun, despre care autoritatea emitentă consideră că este:
 - (a) produsul unei infracțiuni ori corespunde în tot sau în parte valorii unui astfel de produs;
 - (b) instrumentul unei astfel de infracțiuni sau valoarea respectivului instrument;
 - (c) pasibil de confiscare ca urmare a aplicării, în statul emitent, a uneia din competențele de confiscare prevăzute în Directiva 2014/42/UE sau
 - (d) pasibil de confiscare în temeiul oricăror alte dispoziții privind competențele de confiscare în temeiul dreptului statului emitent;
- (4) „produs” înseamnă orice avantaj economic obținut direct sau indirect din săvârșirea unei infracțiuni. Acesta poate consta în orice tip de bun și include orice reinvestire sau transformare ulterioară a produselor directe, precum și orice beneficiu de valoare;
- (5) „instrumente” înseamnă orice bun utilizat sau destinat a fi utilizat, în orice mod, total sau parțial, la comiterea uneia sau mai multor infracțiuni;
- (6) „stat emitent” înseamnă statul membru în care s-a emis un ordin de înghețare sau de confiscare în cadrul unei proceduri penale;
- (7) „stat de executare” înseamnă statul membru căruia i-a fost transmis un ordin de înghețare sau de confiscare, în scopul recunoașterii și executării acestuia;
- (8) „autoritate emitentă” înseamnă:
 - (a) în ceea ce privește un ordin de înghețare:
 - (1) un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror competent în cazul vizat sau

- (2) orice altă autoritate competentă, astfel cum este definită de către statul emitent, care are competența, în cadrul unei proceduri penale, să dispună înghețarea unui bun sau să execute un ordin de înghețare în conformitate cu legislația națională. În plus, înainte de a fi transmis autorității de executare, ordinul de înghețare este validat, după examinarea conformității sale cu condițiile pentru emiterea unui astfel de ordin în temeiul prezentului regulament, în special cu condițiile prevăzute la articolul 13 alineatul (1), de către un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror din statul emitent. În cazul în care ordinul de înghețare a fost validat de o astfel de autoritate, aceasta poate fi considerată, de asemenea, autoritate emitentă în sensul transmiterii ordinului;
- (b) în ceea ce privește un ordin de confiscare, o autoritate competentă, astfel cum este definită de către statul emitent, care are competența, în cadrul unei proceduri penale, de a executa un ordin de confiscare emis de o instanță judecătorească în conformitate cu legislația națională;
- (9) „autoritate de executare” înseamnă o autoritate care are competența de a recunoaște un ordin de înghețare sau de confiscare și de a asigura executarea acestuia în conformitate cu prezentul regulament și cu procedurile aplicabile într-un caz intern similar.

Articolul 3

Infrațiuni

1. Un ordin de înghețare sau de confiscare se execută fără verificarea dublei incriminări a faptelor, dacă faptele care conduc la emiterea ordinului de înghețare sau de confiscare constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, astfel cum sunt definite în legislația statului emitent, și limita maximă a pedepsei privative de libertate în statul emitent este de cel puțin trei ani :
- participarea la un grup infracțional organizat;
 - terorismul;
 - traficul de persoane;
 - exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
 - traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope;
 - traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
 - corupția;
 - fraudă și infracțiunile conexe, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2017/xxx privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin intermediul dreptului penal;
 - fraudă, inclusiv cea care afectează interesele financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene;
 - spălarea produselor infracțiunii;
 - falsificarea de monedă, inclusiv falsificarea monedei euro;
 - criminalitatea informatică;
 - infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
 - facilitarea intrării și șederii neautorizate;

- omorul și vătămarea corporală gravă;
 - traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
 - răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal și luarea de ostatici;
 - rasismul și xenofobia;
 - jaful organizat sau armat;
 - traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
 - înșelăciunea;
 - racketul și extorcarea de fonduri;
 - contrafacerea și pirateria produselor;
 - falsul și uzul de fals în înscrisuri oficiale;
 - fraudă și falsificarea mijloacelor de plată, altele decât numerarul;
 - traficul ilicit cu substanțe hormonale și alți factori de creștere;
 - traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
 - traficul de autovehicule furate;
 - violul;
 - incendierea cu intenție;
 - infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;
 - capturarea ilicită a aeronavelor/navelor;
 - sabotajul.
2. Pentru alte infracțiuni decât cele menționate la alineatul (1), statul de executare poate condiționa recunoașterea și executarea unui ordin de înghețare sau de confiscare de încadrarea faptelor care conduc la emiterea ordinului de înghețare sau de confiscare ca infracțiune în conformitate cu legislația statului de executare, oricare ar fi elementele sale constitutive și calificarea sa în legislația statului emitent.

CAPITOLUL II

TRANSMITEREA, RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA ORDINELOR DE CONFISCARE

Articolul 4

Transmiterea ordinelor de confiscare

1. Autoritatea emitentă transmite ordinul de confiscare sau o copie certificată a acestuia, împreună cu certificatul prevăzut la articolul 7, direct autorității de executare sau, dacă este cazul, autorității centrale menționate la articolul 27 alineatul (2), prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită autorității de executare să stabilească autenticitatea acestora.
2. În ceea ce privește un ordin de confiscare referitor la o sumă de bani, acesta se transmite statului membru în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis ordinul are bunuri sau venituri.
3. În ceea ce privește un ordin de confiscare referitor la bunuri specifice, ordinul se transmite statului membru în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că se găsesc bunurile care fac obiectul ordinului de confiscare.

4. În cazul în care nu există motive rezonabile care să permită autorității emitente să stabilească statul membru căruia îi poate fi transmis ordinul de confiscare, acesta se transmite statului membru în care persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis ordinul își are reședința obișnuită sau, respectiv, sediul social.
5. În cazul în care nu se cunoaște autoritatea de executare competentă, autoritatea emitentă face toate demersurile necesare, inclusiv prin punctele de contact ale Rețelei Judiciare Europene³⁸, pentru a obține informațiile de la statul de executare.
6. În cazul în care autoritatea din statul de executare care primește un ordin de confiscare nu are competența de a-l recunoaște și de a lua măsurile necesare pentru executarea sa, aceasta transmite imediat ordinul de confiscare autorității competente în materie de executare din statul membru respectiv și informează în consecință autoritatea emitentă.

Articolul 5

Transmiterea unui ordin de confiscare către unul sau mai multe state de executare

1. Un ordin de confiscare nu poate fi transmis în temeiul articolului 4 decât unui singur stat de executare o dată.
2. Un ordin de confiscare referitor la anumite bunuri specifice poate fi transmis simultan mai multor state de executare în cazul în care:
 - (a) autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că diferite bunuri vizate de ordinul de confiscare se găsesc în state de executare diferite;
 - (b) confiscarea unui bun specific vizat de ordinul de confiscare implică inițierea unei acțiuni în mai multe state de executare sau
 - (c) autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că un bun specific vizat de ordinul de confiscare se află într-unul din cele două sau mai multe state de executare indicate.
3. Un ordin de confiscare referitor la o sumă de bani poate fi transmis simultan mai multor state de executare în cazul în care autoritatea emitentă consideră că există o necesitate anume pentru a se proceda în acest sens, în special atunci când:
 - (a) bunul respectiv nu a făcut obiectul unui ordin de înghețare în temeiul prezentului regulament sau
 - (b) este probabil ca valoarea bunului care poate să fie confiscat în statul emitent și în orice stat de executare în parte să nu fie suficientă pentru a executa suma totală prevăzută în ordinul de confiscare.

Articolul 6

Consecințele transmiterii ordinelor de confiscare

1. Transmiterea unui ordin de confiscare unuia sau mai multor state de executare în conformitate cu articolele 4 și 5 nu limitează dreptul statului emitent de a executa el însuși ordinul de confiscare.

³⁸

Decizia 2008/976/JAI a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind Rețeaua Judiciară Europeană, JO L 348, 24.12.2008, p. 130.

2. Atunci când un ordin de confiscare referitor la o sumă de bani este transmis unuia sau mai multor state de executare, valoarea totală care rezultă din executarea acestuia nu poate fi mai mare decât suma maximă specificată în ordinul de confiscare.
 3. Autoritatea emitentă informează imediat autoritatea de executare, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă:
 - (a) dacă aceasta consideră că există un risc ca executarea să vizeze o sumă mai mare decât suma maximă care trebuie confiscată, în special pe baza informațiilor care i-au fost comunicate de către autoritatea de executare în temeiul articolului 11 alineatul (1) litera (b);
 - (b) dacă ordinul de înghețare sau de confiscare a fost executat integral sau parțial în statul emitent sau într-un alt stat de executare, precizând suma care nu a fost încă înghețată sau confiscată;
 - (c) dacă, după transmiterea unui ordin în conformitate cu articolul 4, o autoritate a statului emitent primește o sumă de bani pe care persoana respectivă a plătit-o în mod voluntar în temeiul ordinului.
- În cazul în care se aplică litera (b), autoritatea emitentă informează autoritatea de executare cât mai curând posibil dacă riscul respectiv nu mai există.
4. În cazul în care statul emitent a indicat că dorește să retragă ordinul din statul de executare, din orice motiv, statul de executare încetează imediat executarea ordinului de confiscare.

Articolul 7

Certificatul standard

1. Autoritatea emitentă completează certificatul prevăzut în anexa I, îl semnează și îi certifică conținutul ca fiind exact și corect.
2. Autoritatea emitentă traduce certificatul în limba oficială a statului de executare sau în orice altă limbă indicată de statul de executare în conformitate cu alineatul (3).
3. Orice stat membru poate, în orice moment, să facă o declarație, pe care o depune la Comisie, în sensul că acceptă traducerile într-una sau mai multe alte limbi oficiale ale Uniunii.

Articolul 8

Recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare

1. Autoritatea de executare recunoaște, fără formalități suplimentare, un ordin de confiscare transmis în conformitate cu articolul 4 și ia măsurile necesare executării sale, în același mod ca în cazul unui ordin de confiscare emis de o autoritate din statul de executare, cu excepția cazului în care hotărăște să invoce unul dintre motivele de nerecunoaștere și de neexecutare prevăzute la articolul 9 sau unul dintre motivele de amânare prevăzute la articolul 11.
2. În cazul în care un ordin de confiscare are ca obiect un bun specific, autoritatea emitentă și autoritatea de executare pot să stabilească, în cazul în care acest lucru este prevăzut în legislația statului emitent, că statul de executare poate să procedeze la

confiscare sub forma impunerii unei obligații de plată a unei sume de bani care să corespundă valorii bunului.

3. În cazul în care un ordin de confiscare are ca obiect o sumă de bani care nu poate fi recuperată, autoritatea de executare execută ordinul în conformitate cu alineatul (1) asupra oricărui bun disponibil în acest scop. Dacă este necesar, autoritatea de executare transformă suma care urmează să fie confiscată în moneda statului de executare, la cursul de schimb valabil la data emiterii ordinului de confiscare.
4. De îndată ce s-a încheiat executarea ordinului, autoritatea de executare informează autoritatea emitentă despre acest lucru prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Articolul 9

Motive de nerecunoaștere și de neexecutare a ordinelor de confiscare

1. Autoritatea de executare poate decide să nu recunoască și să nu execute ordinele de confiscare numai dacă:
 - (a) certificatul menționat la articolul 7 este incomplet, în mod vădit incorect sau nu corespunde în mod vădit ordinului de confiscare și nu a fost completat în urma consultării prevăzute la alineatul (2);
 - (b) executarea ordinului de confiscare ar contraveni principiului *ne bis in idem*;
 - (c) în dreptul statului de executare se prevede o imunitate sau un privilegiu care ar împiedica executarea unui ordin de confiscare emis la nivel național cu privire la bunurile respective;
 - (d) ordinul de confiscare se referă la o infracțiune săvârșită în afara teritoriului statului emitent și integral sau parțial pe teritoriul statului de executare, iar fapta în legătură cu care a fost emis ordinul de confiscare nu constituie o infracțiune în statul de executare;
 - (e) executarea ordinului de confiscare nu este posibilă în temeiul legislației statului de executare din cauza drepturilor terților de bună-credință, inclusiv atunci când această situație decurge din exercitarea căilor de atac în conformitate cu articolul 31;
 - (f) dacă, într-unul dintre cazurile menționate la articolul 3 alineatul (2), fapta care stă la baza ordinului de confiscare nu constituie o infracțiune în conformitate cu dreptul statului de executare; cu toate acestea, în materie de taxe și impozite, de regim vamal și de schimb valutar, executarea ordinului de confiscare nu poate fi refuzată pe motiv că dreptul statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de norme în ceea ce privește reglementarea taxelor, a impozitelor și a regimului vamal și de schimb valutar ca dreptul statului emitent;
 - (g) în conformitate cu certificatul prevăzut la articolul 7, persoana nu a compărut la procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare aferent unei condamnări definitive.

Acest motiv de nerecunoaștere și de neexecutare nu se aplică în cazul în care în certificat se menționează că persoana, în conformitate cu alte cerințe procedurale definite în legislația națională a statului emitent:

- (1) a fost citată în timp util să se prezinte personal și, drept urmare, a fost informată cu privire la data și locul procesului în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare sau a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare

oficială cu privire la data și locul procesului, astfel încât s-a stabilit fără niciun echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată în timp util cu privire la faptul că un astfel de ordin de confiscare poate fi emis în cazul în care nu se prezintă la proces;

(2) având cunoștință de procesul programat, a mandatat un avocat, numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra în cadrul procesului respectiv și a beneficiat efectiv de apărare din partea avocatului respectiv în cadrul procesului sau

(3) după ce i s-a notificat ordinul de confiscare și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la depunerea unei căi de atac, la care persoana are dreptul de a fi prezentă și care permite ca fondul cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminat și care poate conduce la schimbarea deciziei inițiale:

- a declarat în mod expres că nu contestă ordinul de confiscare sau

- nu a solicitat rejudecarea cauzei sau nu a introdus o cale de atac în termenul legal.

2. În cazurile menționate la alineatul (1), înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea ordinului de confiscare, în tot sau în parte, autoritatea de executare se consultă cu autoritatea emitentă prin orice mijloc adecvat și solicită autorității emitente, după caz, să îi furnizeze fără întârziere orice informații necesare.

3. Orice decizie de nerecunoaștere și neexecutare se ia fără întârziere și se notifică imediat autorității emitente, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Articolul 10

Termene pentru recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare

1. Luarea deciziei de recunoaștere și executare a ordinului de confiscare și executarea concretă a măsurii de confiscare se desfășoară cu aceeași celeritate și cu același grad de prioritate ca într-un caz intern similar și, în orice caz, în termenele prevăzute la prezentul articol.

2. Autoritatea de executare ia decizia de recunoaștere și executare a ordinului de confiscare fără întârziere și, fără a aduce atingere alineatului (5), în termen de cel mult 30 de zile de la primirea ordinului de confiscare.

3. Autoritatea de executare comunică autorității emitente decizia privind ordinul de confiscare fără întârziere, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

4. Cu excepția cazului în care există motive de amânare în temeiul articolului 11, autoritatea de executare efectuează confiscarea fără întârziere și fără a aduce atingere alineatului (5) din prezentul articol, în termen de cel mult 30 de zile de la luarea deciziei menționate la alineatul (2) din prezentul articol.

5. Dacă autoritatea de executare nu poate respecta într-un anumit caz termenul prevăzut la alineatul (2) sau la alineatul (4), aceasta informează fără întârziere autoritatea emitentă, prin orice mijloc, indicând motivele amânării și se consultă cu autoritatea emitentă cu privire la calendarul adecvat pentru efectuarea confiscării. În asemenea cazuri, termenul prevăzut la alineatul (2) sau la alineatul (4) poate fi prelungit cu maximum 30 de zile.

Articolul 11

Amânarea executării ordinelor de confiscare

1. Autoritatea de executare poate amâna executarea unui ordin de confiscare transmis în conformitate cu articolul 4:
 - (a) dacă executarea acestuia riscă să afecteze o anchetă penală în curs, până în momentul în care aceasta consideră de cuviință;
 - (b) în ceea ce privește un ordin de confiscare referitor la o sumă de bani, dacă aceasta consideră că există un risc ca valoarea totală care ar rezulta din executarea ordinului să fie considerabil mai mare decât suma specificată în ordinul de confiscare din cauza executării simultane a ordinului în mai multe state membre;
 - (c) dacă bunul face deja obiectul unei proceduri de confiscare în statul de executare;
 - (d) în cazul căilor de atac prevăzute la articolul 33.
2. Autoritatea de executare prezintă fără întârziere autorității emitente un raport privind amânarea executării ordinului, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, indicând motivele amânării și, dacă este posibil, durata estimativă a amânării.
3. De îndată ce motivul amânării încetează să existe, autoritatea de executare ia fără întârziere măsurile necesare pentru executarea ordinului și informează în acest sens autoritatea emitentă prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Articolul 12

Imposibilitatea de a executa un ordin de confiscare

În cazul în care este imposibil ca ordinul de confiscare să fie executat deoarece bunul care urmează să fie confiscat a fost deja confiscat, a dispărut, a fost distrus, nu poate fi găsit la locul indicat în certificat sau locul în care se situează bunul nu a fost indicat într-un mod suficient de precis nici chiar după consultarea autorității emitente, autoritatea emitentă este notificată fără întârziere în acest sens. În cazul în care este posibil, ordinul se execută confiscându-se alte bunuri, în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) sau (3).

CAPITOLUL III

TRANSMITEREA, RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA ORDINELOR DE ÎNGHEȚARE

Articolul 13

Condițiile pentru emiterea și transmiterea unui ordin de înghețare

1. Autoritatea emitentă poate emite un ordin de înghețare dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) emiterea ordinului este necesară și proporționată pentru a preveni, în mod provizoriu, distrugerea, transformarea, deplasarea, transferul sau înstrăinarea bunurilor în vederea unei eventuale confiscări ulterioare, ținând cont de drepturile persoanei în cauză;
 - (b) ordinul ar putea fi dispus în același condiții într-un caz intern similar și
 - (c) motivul sau motivele emiterii ordinului sunt indicate în mod corespunzător, cel puțin pe scurt.
2. Condițiile menționate la alineatul (1) sunt evaluate, în fiecare caz, de către autoritatea emitentă.
3. În cazul în care o autoritate de executare are motive să creadă că nu au fost îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1), aceasta poate consulta autoritatea emitentă, după executarea ordinului, cu privire la importanța menținerii măsurii de înghețare. Astfel de consultări nu trebuie să întârzie executarea ordinului de înghețare. După această consultare, autoritatea emitentă poate decide să retragă ordinul de înghețare.

Articolul 14

Transmiterea ordinelor de înghețare

1. Autoritatea emitentă transmite ordinul de înghețare folosind formularul prevăzut la articolul 16, direct autorității de executare sau, dacă este cazul, autorității centrale menționate la articolul 27 alineatul (2), prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită autorității de executare să stabilească autenticitatea acestuia.
2. În ceea ce privește un ordin de înghețare referitor la o sumă de bani, ordinul se transmite statului membru în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis ordinul are bunuri sau venituri.
3. În ceea ce privește un ordin de înghețare referitor la bunuri specifice, ordinul se transmite statului membru în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că se găsesc bunurile care fac obiectul ordinului de înghețare.
4. În cazul în care nu există motive rezonabile care să permită autorității emitente să stabilească statul membru căruia îi poate fi transmis ordinul de înghețare, acesta poate fi transmis statului membru în care persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis ordinul își are reședința obișnuită sau, respectiv, sediul social.
5. Ordinul de înghețare menționat la alineatul (1):
 - (a) este însoțit de un ordin de confiscare transmis în conformitate cu articolul 4 sau
 - (b) conține o mențiune privind menținerea bunului în statul de executare în așteptarea transmiterii unui ordin de confiscare în conformitate cu articolul 4. Autoritatea emitentă indică data estimată pentru această transmitere în formularul menționat la articolul 16.
6. Autoritatea emitentă informează autoritatea de executare dacă are cunoștință de existența unor părți interesate, în special a unor terți de bună-credință, care sunt afectate de ordinul de înghețare.

7. Dacă nu se cunoaște autoritatea de executare competentă, autoritatea emitentă face toate demersurile necesare, inclusiv prin punctele de contact ale Rețelei Judiciare Europene³⁹, pentru a obține informațiile de la statul de executare.
8. În cazul în care autoritatea de executare care primește un ordin de înghețare nu are competența de a-l recunoaște și de a lua măsurile necesare pentru executarea sa, aceasta transmite imediat ordinul de înghețare autorității competente în materie de executare din statul membru respectiv și informează în consecință autoritatea emitentă.

Articolul 15

Transmiterea unui ordin de înghețare către unul sau mai multe state de executare

1. Un ordin de înghețare nu poate fi transmis în temeiul articolului 14 decât unui singur stat de executare o dată.
2. Un ordin de înghețare referitor la anumite bunuri specifice poate fi transmis simultan mai multor state de executare:
 - (a) dacă autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că diferite bunuri vizate de ordinul de înghețare se găsesc în state de executare diferite;
 - (b) dacă înghețarea unui bun specific vizat de ordinul de înghețare implică inițierea unei acțiuni în mai multe state de executare sau
 - (c) dacă autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că un bun specific vizat de ordinul de înghețare se află într-unul din cele două sau mai multe state de executare indicate.
3. Un ordin de înghețare referitor la o sumă de bani poate fi transmis simultan mai multor state de executare, în cazul în care autoritatea emitentă consideră că există o necesitate anume în acest sens, în special în cazul în care este probabil ca valoarea estimată a bunului care poate face obiectul ordinului de înghețare în statul emitent și în orice stat de executare în parte să nu fie suficientă pentru a executa suma totală prevăzută în ordinul de înghețare.

Articolul 16

Formularul ordinului de înghețare

1. Ordinul de înghețare se emite folosindu-se formularul prevăzut în anexa II.
2. Autoritatea emitentă completează formularul, îl semnează și îi certifică conținutul ca fiind exact și corect.
3. Autoritatea emitentă traduce ordinul de înghețare în limba oficială a statului de executare sau în orice altă limbă indicată de statul de executare în conformitate cu alineatul (4).
4. Orice stat membru poate, în orice moment, să facă o declarație, pe care o depune la Comisie, în sensul că acceptă traduceri într-una sau mai multe alte limbi oficiale ale Uniunii.

³⁹ Decizia 2008/976/JAI a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind Rețeaua Judiciară Europeană, JO L 348, 24.12.2008, p. 130.

Articolul 17

Recunoașterea și executarea ordinelor de înghețare

Autoritatea de executare recunoaște, fără formalități suplimentare, un ordin de înghețare transmis în conformitate cu articolul 14 și ia măsurile necesare executării sale, cu excepția cazului în care hotărăște să invoce unul dintre motivele de nerecunoaștere și de neexecutare prevăzute la articolul 18 sau unul dintre motivele de amânare prevăzute la articolul 20.

Articolul 18

Motive de nerecunoaștere și de neexecutare a ordinelor de înghețare

1. Autoritatea de executare poate decide să nu recunoască și să nu execute ordinul de înghețare numai dacă:
 - (a) formularul menționat la articolul 16 este incomplet sau în mod vădit incorect și nu a fost completat în urma consultării prevăzute la alineatul (2);
 - (b) executarea ordinului ar contraveni principiului *ne bis in idem*;
 - (c) în dreptul statului de executare se prevede o imunitate sau un privilegiu care ar împiedica executarea unui ordin de înghețare emis la nivel național cu privire la bunurile respective;
 - (d) ordinul se referă la o infracțiune săvârșită în afara teritoriului statului emitent și integral sau parțial pe teritoriul statului de executare, iar fapta în legătură cu care a fost emis ordinul de înghețare nu constituie o infracțiune în statul de executare;
 - (e) într-unul din cazurile menționate la articolul 3 alineatul (2), fapta care stă la baza ordinului de înghețare nu constituie o infracțiune în conformitate cu dreptul statului de executare; cu toate acestea, în materie de taxe și impozite, de regim vamal și de schimb valutar, executarea ordinului de înghețare nu poate fi refuzată pe motiv că dreptul statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de norme în ceea ce privește reglementarea taxelor, a impozitelor și a regimului vamal și de schimb valutar ca dreptul statului emitent.
2. În cazurile menționate la alineatul (1), înainte de a decide nerecunoașterea sau neexecutarea ordinului de înghețare, în tot sau în parte, autoritatea de executare se consultă cu autoritatea emitentă, prin orice mijloc adecvat și solicită autorității emitente, dacă este necesar, să îi furnizeze fără întârziere orice informație necesară.
3. Autoritatea de executare poate decide să ridice ordinul de înghețare dacă, pe parcursul executării, constată că se aplică unul dintre motivele de nerecunoaștere și de neexecutare.

Articolul 19

Termene pentru recunoașterea și executarea ordinelor de înghețare

1. Luarea deciziei de recunoaștere și executare a ordinului de înghețare și executarea concretă a măsurii de înghețare se desfășoară cu aceeași celeritate și cu același grad de prioritate ca într-un caz intern similar și, în orice caz, în termenele prevăzute la prezentul articol.
2. În cazul în care autoritatea emitentă a indicat în ordinul de înghețare că există motive legitime să creadă că bunul în cauză va fi deplasat sau distrus iminent și că este necesară înghețarea imediată sau dacă autoritatea emitentă a indicat în ordinul de

înghețare că măsura de înghețare trebuie aplicată la o anumită dată, autoritatea de executare ține de deplin seama de această cerință.

3. Autoritatea de executare ia decizia de recunoaștere și executare a ordinului de înghețare sau de consultare a autorității emitente în conformitate cu articolul 18 alineatul (2), cât mai repede posibil și, fără a aduce atingere alineatului (7) din prezentul articol, în termen de cel mult 24 de ore de la primirea ordinului de înghețare.
4. În cazul în care autoritatea de executare consultă autoritatea emitentă în conformitate cu articolul 18 alineatul (2), autoritatea de executare ia decizia de recunoaștere și executare a ordinului de înghețare fără întârziere.
5. Autoritatea de executare comunică autorității emitente decizia privind ordinul de înghețare fără întârziere, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.
6. Cu excepția cazului în care există motive de amânare în conformitate cu articolul 20, autoritatea de executare execută ordinul de înghețare fără întârziere și fără a aduce atingere alineatului (7) din prezentul articol, în termen de cel mult 24 de ore de la luarea deciziei menționate la alineatul (3) din prezentul articol.
7. Dacă autoritatea de executare nu poate respecta într-un anumit caz termenul prevăzut la alineatul (3) sau la alineatul (6), aceasta informează imediat autoritatea emitentă, prin orice mijloc, indicând motivele amânării și se consultă cu autoritatea emitentă cu privire la calendarul adecvat pentru executarea ordinului de înghețare.

Articolul 20

Amânarea executării ordinelor de înghețare

1. Autoritatea de executare poate amâna executarea unui ordin de înghețare transmis în conformitate cu articolele 14:
 - (1) dacă executarea acestuia riscă să afecteze o anchetă penală în curs, până în momentul în care aceasta consideră de cuviință;
 - (2) dacă bunul face deja obiectul unui ordin de înghețare, până când acest ordin este ridicat sau
 - (3) dacă bunul face deja obiectul unui ordin emis în cadrul altei proceduri în statul de executare, până când acest ordin este ridicat.
 - (4) Cu toate acestea, prezentul punct nu se aplică decât în cazul în care un astfel de ordin are prioritate față de ordinele de înghețare naționale ulterioare emise în cadrul unei proceduri penale, în conformitate cu dreptul intern.
2. Autoritatea de executare prezintă imediat autorității emitente un raport privind amânarea executării ordinului, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, în care indică motivele amânării și, dacă este posibil, durata estimativă a amânării. De îndată ce motivul amânării încetează să existe, autoritatea de executare ia imediat măsurile necesare pentru executarea ordinului și informează în acest sens autoritatea emitentă prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Articolul 21

Obligația de a informa părțile interesate

1. Fără a aduce atingere articolului 22, după executare, autoritatea de executare notifică decizia persoanei împotriva căreia a fost emis ordinul de înghețare și oricărei părți interesate, în special terților de bună-credință de existența cărora a fost informată în conformitate cu articolul 14 alineatul (6).
2. Notificarea conține informații, cel puțin pe scurt, cu privire la motivele emiterii ordinului de înghețare, autoritatea care a emis ordinul și căile de atac existente în temeiul legislației naționale a statului de executare.

Articolul 22

Confidențialitate

1. Atunci când execută un ordin de înghețare, autoritatea emitentă și autoritatea de executare țin seama în mod corespunzător de confidențialitatea anchetei.
2. În conformitate cu dreptul său intern, autoritatea de executare garantează confidențialitatea faptelor și a elementelor de fond ale ordinului de înghețare, în măsura necesară executării acestuia. Dacă autoritatea de executare nu poate respecta cerința de confidențialitate, notifică imediat acest lucru autorității emitente.
3. Pentru a proteja anchetele în curs, autoritatea emitentă poate solicita autorității de executare să mențină pentru o perioadă limitată de timp caracterul confidențial al executării ordinului de înghețare.

Articolul 23

Durata ordinelor de înghețare

1. Bunurile rămân înghețate în statul de executare până când autoritatea competentă a acestui stat răspunde definitiv unui ordin de confiscare transmis în conformitate cu articolul 4 sau până când autoritatea emitentă informează autoritatea de executare cu privire la orice decizie sau măsură în urma căreia ordinul încetează să mai fie executoriu sau este retras, în conformitate cu articolul 30 alineatul (1).
2. După consultarea autorității emitente, autoritatea de executare, ținând cont de circumstanțele cazului, poate prezenta o cerere motivată autorității emitente pentru a limita perioada în care bunurile sunt înghețate. În cazul în care autoritatea emitentă nu este de acord cu o astfel de limitare, aceasta informează autoritatea de executare în acest sens, motivându-și decizia. În cazul în care autoritatea emitentă nu face acest lucru în termen de șase săptămâni de la primirea cererii, autoritatea de executare poate ridica ordinul de înghețare.

Articolul 24

Imposibilitatea de a executa un ordin de înghețare

În cazul în care este imposibil să se execute ordinul de înghețare deoarece bunul în cauză a fost deja confiscat, a dispărut, a fost distrus, nu poate fi găsit la locul indicat în certificat sau locul în care se situează bunul nu a fost indicat într-un mod suficient de precis nici chiar după consultarea autorității emitente, autoritatea emitentă este notificată fără întârziere în acest sens.

Articolul 25

Prezentarea unui raport

Autoritatea de executare trimite autorităţii emitente un raport cu privire la măsurile luate pentru executarea ordinului de îngheţare şi la rezultatele acestor măsuri, inclusiv o descriere a bunurilor îngheţate şi o estimare a valorii acestora, în termen de trei zile de la executarea ordinului, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 26

Legislația care reglementează executarea

1. Executarea ordinului de îngheţare sau de confiscare este reglementată de legislația statului de executare, iar autoritățile acestuia sunt singurele autorități competente să decidă modalitățile de executare și să stabilească toate măsurile aferente.
2. Un ordin de îngheţare sau de confiscare emis împotriva unei persoane juridice este executat chiar dacă statul de executare nu recunoaște principiul răspunderii penale a persoanelor juridice.
3. Fără a aduce atingere articolului 8 alineatele (2) și (3), statul de executare nu poate să aplice măsuri alternative ordinului de îngheţare sau de confiscare, ca urmare a unei transmise în temeiul articolelor 4 și 14, cu excepția cazului în care statul emitent și-a exprimat acordul în acest sens.

Articolul 27

Notificarea autorităților competente

1. Până la *[data aplicării prezentului regulament]*, fiecare stat membru informează Comisia cu privire la autoritatea sau autoritățile care, în sensul articolului 2 alineatele (8) și (9), sunt competente în temeiul legislației naționale, în cazul în care acest stat membru este:
 - (a) statul emitent sau
 - (b) statul de executare.
2. Fiecare stat membru poate desemna, dacă este necesar în urma organizării sistemului său intern, una sau mai multe autorități centrale responsabile cu transmiterea și primirea pe cale administrativă a ordinelor de îngheţare sau de confiscare și cu sprijinirea autorităților competente. Statele membre informează Comisia în consecință.
3. Comisia pune informațiile primite la dispoziția tuturor statelor membre.

Articolul 28

Comunicare

1. Dacă este necesar, autoritatea emitentă și autoritatea de executare se consultă, prin orice mijloc adecvat, în vederea facilitării aplicării în mod eficace a prezentului regulament.
2. Toate comunicările, inclusiv cele destinate să trateze dificultățile legate de transmiterea sau autenticitatea oricărui document necesar pentru executarea ordinului de înghețare sau de confiscare, se efectuează prin contacte directe între statul emitent și autoritatea de executare implicată sau, în cazul în care statul membru a desemnat o autoritate centrală în conformitate cu articolul 27 alineatul (2), cu această autoritate centrală.

Articolul 29

Ordine multiple

1. În cazul în care autoritățile competente ale statului de executare au primit două sau mai multe ordine de înghețare sau de confiscare referitoare la o sumă de bani, emise împotriva aceleiași persoane fizice sau juridice și persoana vizată nu dispune în statul de executare de suficiente mijloace pentru a permite executarea tuturor ordinelor, decizia cu privire la ordinele care se execută este luată de către autoritatea de executare în conformitate cu legislația proprie, ținând seama de toate circumstanțele.
Acele circumstanțe pot include interesul victimelor, prezența activelor înghețate, data la care au fost emise și transmise ordinele respective, gravitatea infracțiunii aferente și locul în care s-a săvârșit aceasta.
2. Alineatul (1) se aplică, de asemenea, în cazul în care autoritățile competente ale statului de executare primesc două sau mai multe ordine de înghețare sau de confiscare care vizează același bun.

Articolul 30

Încetarea executării

Autoritatea emitentă informează imediat autoritatea de executare, prin orice mijloc care permite obținerea unei înregistrări scrise, cu privire la orice decizie sau măsură în urma căreia ordinul nu mai este executoriu sau este retras din orice alt motiv.

Statul de executare încetează executarea ordinului de îndată ce este informat de către autoritatea emitentă cu privire la decizia sau măsura în cauză.

Articolul 31

Gestionarea și înstrăinarea bunurilor înghețate și confiscate

1. Statul de executare gestionează bunurile înghețate sau confiscate, cu scopul de a preveni deprecierea valorii lor, în conformitate cu articolul 10 din Directiva 2014/42/UE.
2. Cu excepția cazului în care ordinul de confiscare este însoțit de o hotărâre de despăgubire a victimei sau cu excepția cazului în care se convine altfel de către statele membre implicate și ținându-se seama de necesitatea de a asigura asistență pentru recuperarea creanțelor fiscale în conformitate cu Directiva 2010/24/UE, statul

de executare dispune de banii obținuți în urma executării ordinului de confiscare, după cum urmează:

- (a) în cazul în care suma obținută în urma executării ordinului de confiscare este mai mică sau egală cu 10 000 EUR, aceasta revine statului de executare;
 - (b) în cazul în care suma obținută în urma executării ordinului de confiscare este mai mare de 10 000 EUR, statul de executare transferă 50 % din sumă statului emitent.
3. În cazul în care o autoritate judiciară din statul emitent a pronunțat o hotărâre de despăgubire a victimei sau de restituire în favoarea acesteia, suma corespunzătoare, în măsura în care aceasta nu depășește suma confiscată, revine statului emitent în scopul despăgubirii sau restituirii. De bunurile rămase se dispune în conformitate cu alineatul (2).
4. De alte bunuri obținute în urma executării ordinului de confiscare, în afara sumelor de bani, se dispune în conformitate cu normele prevăzute la literele (a)-(e).
- (a) Bunurile pot fi vândute; în acest caz, de produsul vânzării se dispune în conformitate cu alineatul (2).
 - (b) Bunurile pot fi transferate statului emitent; în cazul în care ordinul de confiscare are ca obiect o sumă de bani, bunurile nu pot fi transferate statului emitent decât în cazul în care autoritatea emitentă și-a exprimat acordul în acest sens.
 - (c) Bunurile pot fi utilizate în interes public sau în scop social, în statul de executare, în conformitate cu legislația sa, sub rezerva acordului din partea statului emitent.
 - (d) Atunci când nu este posibilă aplicarea niciuneia dintre literele (a) sau (b), de bunuri se poate dispune în alt mod, în conformitate cu legislația statului de executare.
 - (e) În cazul în care o autoritate judiciară din statul emitent a pronunțat o hotărâre de restituire a bunului în favoarea victimei, autoritatea de executare ia măsurile necesare pentru a se asigura că bunul i se restituie victimei. În cazul în care nu este posibil să i se restituie bunul victimei, valoarea bunului revine statului emitent în scopul restituirii în favoarea victimei, iar de eventualele alte bunuri se dispune în conformitate cu alineatul (2).
5. Autoritatea emitentă îi comunică autorității de executare hotărârea menționată la alineatul (3) și la alineatul (4) litera (d). Dacă în statul emitent se desfășoară o procedură de despăgubire a victimei sau de restituire în favoarea acesteia, statul de executare se abține de la înstrăinarea bunurilor confiscate până când autorității de executare nu i se comunică hotărârea în acest sens.

Articolul 32

Costuri

- 1. Statele membre nu pot pretinde unul altuia rambursarea costurilor care decurg din aplicarea prezentului regulament.
- 2. În cazul în care statul de executare a trebuit să suporte costuri pe care le consideră ridicate sau excepționale, autoritatea de executare poate propune autorității emitente

ca acestea să fie suportate în comun. Autoritatea emitentă ia în considerare orice astfel de propunere pe baza indicațiilor detaliate oferite de autoritatea de executare.

Articolul 33

Căile de atac în statul de executare împotriva recunoașterii și executării

1. Orice parte interesată, în special terții de bună-credință, dispune de căi de atac, inclusiv de cele prevăzute la articolul 8 din Directiva 2014/42/UE, împotriva recunoașterii și executării unui ordin în temeiul articolelor 8 și 17, în vederea conservării drepturilor sale. Calea de atac se depune la instanța competentă din statul de executare în conformitate cu legislația statului respectiv. Această acțiune poate avea efect suspensiv în temeiul legislației statului de executare.
2. Motivele de fond care au condus la emiterea ordinului de înghețare sau de confiscare nu pot fi contestate în fața unei instanțe a statului de executare.
3. Autoritatea competentă a statului emitent este informată cu privire la orice cale de atac formulată în conformitate cu alineatul (1).

Articolul 34

Rambursări

1. Atunci când statul de executare este responsabil, în temeiul legislației sale, de prejudiciul cauzat uneia dintre persoanele interesate prevăzute la articolul 33 prin executarea unui ordin de înghețare sau de confiscare care i-a fost transmis în conformitate cu articolele 4 și 14, statul emitent rambursează statului de executare sumele plătite acestei persoane cu titlu de despăgubiri în temeiul acestei răspunderi, cu excepția cazului și în măsura în care prejudiciul sau o parte a acestuia se datorează în exclusivitate acțiunii statului de executare.
2. Alineatul (1) nu aduce atingere legislației statelor membre privind cererile de despăgubire formulate de persoane fizice sau juridice.

CAPITOLUL V **DISPOZIȚII FINALE**

Articolul 35

Statistică

Statele membre culeg periodic date de la autoritățile relevante și realizează statistici cuprinzătoare. Datele statistice colectate sunt transmise anual Comisiei și includ, în plus față de cele prevăzute la articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2014/42/UE:

- (a) numărul ordinelor de înghețare și de confiscare primite din partea unui alt stat membru;
- (b) numărul ordinelor de înghețare și de confiscare primite din partea unui alt stat membru, a căror recunoaștere și executare au fost refuzate;

- (c) numărul de cazuri în care o victimă a primit despăgubiri sau i s-au restituit bunurile prin executarea unui ordin de confiscare în conformitate cu prezentul regulament;
- (d) durata medie de executare a ordinelor de înghețare și de confiscare în conformitate cu prezentul regulament.

Articolul 36

Modificarea certificatului și a formularului

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 37 cu privire la orice modificare a certificatului și a formularului stabilite în anexele I și II.

Articolul 37

Exercitarea delegării

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
2. Delegarea competenței menționate la articolul 36 se acordă pe durată nedeterminată începând din *[data aplicării prezentului regulament]*.
3. Delegarea competenței menționate la articolul 36 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării competenței specificate în decizia respectivă. Aceasta intră în vigoare în ziua următoare publicării deciziei în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară specificată în decizie. Decizia nu afectează valabilitatea actelor delegate care sunt deja în vigoare.
4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
5. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 36 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea actului respectiv către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Termenul respectiv poate fi prelungit cu *[2 luni]* la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 38

Clauză de revizuire

Până cel târziu la *[cinci ani de la data aplicării prezentului regulament]*, Comisia transmite Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentului regulament. Dacă este necesar, raportul este însoțit de propuneri de adaptare a prezentului regulament.

Articolul 39

Înlocuire

Prezentul regulament înlocuiește Decizia-cadru 2003/577/JAI și Decizia-cadru 2006/783/JAI între statele membre care își asumă obligații în temeiul prezentului regulament cu începere de la *[data aplicării prezentului regulament]*.

Articolul 40

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Acesta se aplică începând cu *[data intrării în vigoare a prezentului regulament plus șase luni]*, cu excepția articolului 27, care se aplică de la *[data intrării în vigoare a regulamentului]*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu,
Președintele*